

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

25^ο

«Επειτα από τόσα μαρτύρια και πό-
νους, άρχισε να έαστερώνη γι' αύ-
τους ο ούρανός...» Ο Μαχαραγιας
έβλεπε εμπρός του να χαράζεται ο
δρόμος του καθηκόντος. Δεν επρόκειτο
να έκδικηθή, αλλά μόνο να έμποδίσθ η συνέχισι
του έγκλήματος. Θά παρέδιδε στη δικαιοσύνη
τους περιφρονητές της. Αυτός δεν ένοιωσε πιά
χολή μέσα του. Άκουε μόνον το καθήκον. Το
χαμόγελο της Ζαλαβι θά ήταν ή καλύτερη άν-
ταμοιβή του!

Ο Σίκυ Χό έργαζόταν στο γραφείο του,
φορώντας ένα κόκκινο κιμονό, κεντημένο με
μεγάλους χρυσούς δράκοντες. Κάθε νύχτα, ώ-
φειλε να συντάσσει και να στέλνει στο Μαύρο
Άρχοντα, μιά άναφορά των ένεργειών του, κα
θώς και της Πηλρ.

Ενώ έγραφε, όνειροπολούσε χαμογελώντας
τη γυναίκα που έλάτρευε. Ήταν βέβαιος για
τόν έρωτά της και άπολάμβανε προκαταβολι-
κά τη στιγμή που, έλευθερί και οι δύο, θά-
φευγαν μακριά...

Έξαφνα ένοιωσε πολλά χέρια να τον άρπά-
ζουν, να τον φιμώσουν, να τον δένουν γερά.
Ένοιωσε ένα δυνατό ταμπήμα στο μπράτσο
του. Προσπάθησε μάτια να ίδη ποιοι τού εί-
σαν επιτεθή... Τά μάτια του έκλεισαν, βαρδιά.
Πρην χάσει τις αισθήσεις του, αίσθάνθηκε ότι
τον σήκωναν, τον μετέφεραν. Έπειτα ή ένεσι
τον άποκοιμήσει.

...Λίγη ώρα άργότερα, όταν συνήλθε, βρι-
σκόταν στο υπόγειο δωμάτιο του παλατιού του
Μαχαραγια, κασιμένος σε μιά πολυθρόνα. Τόν
τριγύριζαν τέσσερες Ίνδοι άμύλητοι, ο Μάκ
και ο Καρλάλ.

Στην άρχή δεν κατάλαβε. Το μυαλό του
ήταν ζαλισμένο άκόμη από το ναρκωτικό. «Ε-
πειτα κύτταξε γύρω του και είδε τους έξι άν-
δρες. Θυμήθηκε τη φυσιολογία του Μάκ. Τά
τελευταία συνέφα το μυαλό του διαλύθηκαν,
και ρώτησε άποφασιστικά, έτοιμος για την πά-
λη:

— Τι θέλετε από μένα; Γιατί με φέρατε έ-
δώ;

Τού άπάντησε μιά παγωμένη σιωπή. Έπεχει
ρρη να πηδήσει θρόνος. Άλλά τέσσερα χέ-
ρια βαριά τόν άναγκασαν να ξανακαθήσει, ενώ
ο Καρλάλ τού έλεγε:

— Μη μάς υπομείνετε να σας δέσωμε...
Μάθετε ότι προσωρινώς δεν διατρέχετε κανέ-
να κίνδυνο.

«Προσωρινώς...» Η λέξις αυτή έκανε τόν
Σίκυ να άνατριχιάσει.

Μιά πόρτα άνοιξε και μπήκε ο Μαχαραγι-
ας. Ο Σίκυ σκέφθηκε άμέσως, ότι ή
συλλήψη του ήταν σχετική με την Πηλρ. Και
χαμογέλασε, σκεπτόμενος ότι ο Μαχαραγιας ή-
ταν πολύ άφελής, άφου πίστευε ότι μπορούσε
αυτός, ο Σίκυ Χό, να προσδώ τόν έρωτά του.

— Μη θυμάστε για τόν κάποιον άπότομο
τρόπο, με τόν όποιο σας έφεραν εδώ, πρόφε-
ρε ή φωνή του Γκάντυ εύγενικά και σταθερά
συγχρόνως. Θά πεισθότανε πάντως, υποθέτω,
ότι δεν πρόκειται για άσπιο.άλλά για κάτι σο
βαράτατο. Είστε άρκετά έξυπνος ώστε να κα-
ταλάβετε ότι, άν ο Μαχαραγιας Γκάντυ Ταμ-
πόρ σας έπέτρεψε από την έλευθερία σας, θά
είχε σπουδαίους λόγους!

«Θά είμαι σύντομος και σείς προσπαθήστε
να φανήτε λογικά, για να άποφύγετε άριμέ-
να άδυστηρά, αλλά άπαραίτητα μέτρα έάν-
των σας!

— Τι θέλετε; ρώτησε ο Σίκυ Χό με έρε-
θισμό.

Ο Μαχαραγιας κάθισε άπέναντί του, έχον-
τας δεξιά και άριστερά τόν Μάκ Αην και
τόν Καρλάλ. Συμβουλευθηκε μερικές σημειώ-
σεις, μίλησε χαμηλόφωνα με τους συντρόφους
του και άρχισε κατόπιν, με ύφος άξιοπρεπείας

και έπεικείας:

— Άκουσε, άνθρωπε της Άνατολής, ζύγισε
καλά τά λόγια μου και μη προσπαθήσεις μά-
ταια να με ξεγελάσεις. Πρό πέντε έτών, έγινε
στο Βουλεβάτο Σεβαστουπόλεως ένα φρικτό
έγκλημα, διπλός φόνος με ληστεία. Θωρήθηκε
ένοςος ο άπάχης Ζαλαμόρ και κατεδικάσθη σε
ισόβια δσμά, ενώ ήταν άθώος.

«Σε κατηγορώ γι' αυτό, Σίκυ Χό.
Η φυστηριώμα του Σίκυ Χό έμεινε τε-
λείως άπαθής. Ο Γκάντυ εξακολούθησε, μ' ένα
χαμόγελο:

— Την ίδια νύχτα της συλλήψεως του ά-
θώου άπάχη, άρπαξαν την άγαπημένη του Ζα-
λαβι και με μιά ένεσι στο κεφάλι, της άφεί-
ρεσαν για πάντα το λογικό. Σε κατηγορώ γι'
αυτό, Σίκυ Χό!

Ο Σίκυ Χό φαινόταν σάν βυθισμένος
σε λήθαργο. Δεν παρουσίαζε κανένα σημείο
ζωής.

Ο Γκάντυ συνέχισε ήρεμά του:

— Άργότερα, έγινε μία θρασυτάτη κλοπή
έγγράφων διεθνούς ενδιαφέροντος μέσα από
ένα κρυφό χρηματοκιβώτιο και έκινδύνευσε έ-
τσι σοβαρά ή άσφάλεια του Κράτους. Ο ύ-
πουργός των Οικονομικών, που έτυχε να πιά-
ση τούς δάστας έπ' αυτοφώρ, δολοφονήθηκε
με ψυχρή άγριότητα. Πρόδωσες τη χώρα που
σε φιλοένουσε. Σκότωσες. Σε κατηγορώ γι'
αυτό, Σίκυ Χό!

Ο Μάκ και ο Καρλάλ άρχισαν να νοιάθουν
την επιβίωμια να μπατίσουν το άπαθές εκείνο
κίτρινο πρόσωπο. Ο Γκάντυ εξακολουθούσε ή-
συχά και άμειλκτα:

— Ο θησαυρός της Τραπεζής της Γαλλίας έ-
κλάπη. Η κολλοσιαία αυτή κλοπή στοίχισε δυό
νεκρούς, θύματα του καθηκόντος, δυό νυκτοφύ-
λακες της Τραπεζής. Ο διπλός αυτός φόνος
δεν έγινε γνωστός, για να μην έξεγερθή πολύ
ή τόσο αταραγμένη ήδη κοινή γνώμη. Τά χέρια
σου είχαν και πάλι βουτηχθή στο αίμα. Σε
κατηγορώ γι' αυτό, Σίκυ Χό!

Ο Μαχαραγιας άναψε ένα άρωματικό τσι-
γάρο, τράβηξε μία ρουφηξιά και πρόσθεσε:

— Ένα τραίνο νταρτάσσης στην έρημια του
Κουλάξ. Οι ταξιδιώται και το πασασικό εί-
χαν ποτισθί με ναρκωτικό, που είχε προστεθί
στο τσάι και στο γάλα. Το ταχυδρομικό βα-
γόνι άποχωρήθηκε από το σιδηρό και άπογυ-
μνώθηκε τελείως. Ένας δολοκλήρος θησαυρός
έκλάπη και μετεφέρθη μακριά, μ' ένα έναέριο
σιδηρόδρομο.

«Σε κατηγορώ γι' αυτό, Σίκυ Χό. Και σε
κατηγορώ άκόμη για σχέδια έγκληματικά κα-
τά της ζωής και της περιουσίας του Μαχαρα-
για Γκάντυ Ταμπόρ.

Η άνατριχίλη των κοκυρυγμάτων εκείνων
ήταν συντριπτική. Και όμως ο Σίκυ φαινόταν
σάν να άκουε πράγματα έντελώς άδιάφορα,
που δεν τόν άφορούσαν καθόλου.

Είπε προφανές ώστόσο, συνέχισε ο Μα-
χαραγιας, ότι για να κάμης τέτοια πράγμα-
τα, πρέπει να άνήκεις σε κάποια τελεία όργά-
νωσι, με δυνατά μέσα, έξοπλισμένη σ' όλον τόν
κόσμο, με συνεόχους, άρχηγούς και έκτελε-
στάς. Η όργάνωσι αυτή θα κυβερνάται από
ένα δημοκρατικό κεφάλι από ένα υπέριστο και
άπόλυτο κύριο. Θέλω να μάθω από σένα τόν
όνομά του.

Ο Σίκυ Χό κύτταξε στά μάτια τόν συνο-
μιλήτη του... και γέλασε ειρωνικά. Ο Γκάντυ
κούνησε το κεφάλι του σάν δυσχεραστημένος ά-
πο τόν άνώφελο εκείνο φαναρισμό.

— Άκουσε, κίτρινε άνθρωπε, πρόσθεσε.
Δέν μπορείς ν' άμφιβάλλεις πιά ότι τά έξέρω ό-
λα! Ξέρεις ότι είμαι πλουσιώτατος και ότι το
χρυσάφι άποτελεί δύναμι περραστία. Νά ή πρό-
τασίς μου: Θά επιβεβαιώσης έγγράφως κάθε
κατηγορία, θά μου φανερώσης το όνομα του
άρχηγού σου και την συνθησμένη κατοικία
του. Έπειτα ένα πλοίο έλαφρό και γρήγορο
θά σε πάη όπου θέλεις. Θά είσαι έφωδιασμέ-
νος με κανονικό διαβήτηριο και πιστοποιητι-
κά ταυτότητας. Πρην άφήσης τη Γαλλία, θά σου
μετρηθούν 50 έκατομμύρια φράγκα, σε χρυσά-
φι!

»Σκέψου και άπάντησε.

Κι' άν άρνηθώ; ρώτησε ο Σίκυ με περι-
έργεια.

— Το έχω προβλέψει. Το βασιανιστήριο θά σε
κάμει λογικώτερον.

Ο Σίκυ έκάσσε στα γέλια. Ένώ ο Γκάντυ
συγκρατούσε με μιά ματιά το έξσπασμα του
θυμού τών συντρόφων του, ο Σίκυ Χό φώ-
ναζε με κενία:

— Τι γελοίος που είσαι, Ίνδε καραγκιό-
ζη! Τομάρις να φοβερίζης με μαρτύρια ένα
άνθρωπο σάν και μένα... και δεν σκέπτεσαι ότι έ-
μεις οι έφευρέται τών βασιανιστηρίων μπορού-
με και να τά υπομεινώμε σιωπηλά, χωρίς να
μάς νικισθί, χωρίς να μάς λυσιλογ κανένα άπ'
αυτά! Παρά ν' άφίσω να μου ξεφύγη μιά λέ-
ξι, θά προτιμήσω να κόμω με τά δόντια τη
γλώσσα μου και να σου την φύσω στα μου-
τρα, σκύλε!

Ο Μάκ και ο Καρλάλ πήδησαν ήρθοι.

Άλλά ο Γκάντυ τούς είπε:

— Καθήστε ήσυχοι, κύριοι! Έχει δίκιο ο
Σίκυ... Οι Άνατολταί είνε άνθρωποι με άν-
τοχή, σπαικόι στον πόνο. Άλλά... γιά τί εί-
δος μαρτύριο μιλάς, άγσπητέ κίτρινε άνθρω-
πε;

Ο τόνος του είχε άλλάξει, είχε γίνει άνη-
σαστικός. Ο Σίκυ διαίσθάνθηκε κάτι τρο-
μερό... Έβλεπε μιά τέτοια έκφρασι πεποιθή-
σεως στη νίκη ζωγραφισμένη στο πρόσωπο του
Ίνδου, ώστε κλονίστηκε και άρχισε να φοβά-
ται...

— Έσεις οι κίτρινοι, πρόσθεσε ο Μαχα-
ραγιας, μεταχειρίζεσθε σκληρότερο από μπα-
μπού, τίς όποιες χώνετε κάτω από τά νύχια...
καινούργια σχοινιά, με τά όποια δένετε το
θύμα σας, και έπειτα τά βρέχετε... λεπίδες
λεπτότατες, που υδέρνουν το κορμί... ένα πει-
νασμένο ποιντικό, κλεισμένο σ' ένα κουβά, έπά-
νω στον όποιο καθίζετε έναν άνθρωπο γυμνό
κι' άλυσσοδεμένο...

»Εμείς όμως, οι γιοι τών Ίνδιών, συνήθι-
ζομε βασιανιστήρια άλλου είδους, λιγώτερο ά-
γρια, αλλά πιο άποτελεσματικά. Φαντασθήκα-
τε, Σίκυ, ότι το άραιο αυτό δωμάτιο επρόκει-
το να γίνη ένα τρομακτικό άντρο, γεμάτο φω-
τιές, τσανάδες, σχοινιά και καρφιά. Και ότι
αυτοί οι τέσσερες Ίνδοι, που είχαν την τιμή
να σας φέρουν εδώ, ήταν δήμιοι άδικασμένοι
για αίμα... Γελήθετε! Δέν θά πειράξω διάλου
τη σάρκα σου. Δέν θά σου επιβάλλω κανένα σω-
ματικό πόνο... Και όμως θά μιλήσης, Σίκυ!

Κυτάχθηκαν στά μάτια, ο ένας με πείσμα
και ο άλλος με θελμητική έπιμονή.

— Μίλησε, πρόσθεσε ο Ίνδος. Άς τελειώ-
νωμει!

— Όχι! Ποτέ! Ποτέ! ούρλιασε ο Σίκυ.

— Τόσο το χειρότερο για σένα. Δέν θέλεις
να πιστέψης ότι έχω τόν μέσον να σου άνοίξω
το στόμα. Έχεις άπόλυτη έμπιστοσύνη στο
θάρρος σου... Είσαι άνόητος!

Ο Μαχαραγιας διέταξε τούς Ίνδους να δέ-
σουν τόν Σίκυ στην πολυθρόνα του, έτσι ώστε
να μη μπορεί να κάμει ούτε μιά κίνηση και να
τόν φιμώσουν με μιά μεταξωτή σάρτα. Άφου
έκτελέσθηκε ή διαταγή του, άναψε σιγά - σι-
γά ένα τσιγάρο και έπε στον Σίκυ Χό:

— Δέν μπορείς τώρα να κινήσης, αλλά...
άλλά μπορείς ν' άκούσης!

Τράβηξε κοντά του ένα τηλεφώνω, που είχε
δυό άκουστικά, το ένα άπλο και το άλλο στε-
ρεωμένο σ' ένα έλασμα, για να περνά στο κε-
φάλι. Πέρασε το δεύτερο στ' αυτιά του Σίκυ.
Έπειτα πήρε ένα άριθμό.

— Έμπρός! άπάντησε μιά γυναικεία φω-
νή.

Εισδοήισσε, παρακαλώ, την κυρία Πηλρ
Κρίσταλ ότι ο Μαχαραγιας Γκάντυ Ταμπόρ
την ζητεί στο τηλέφωνο... έπρε ο Ίνδος, χω-
ρίς ν' άφήση από τά αυτιά τόν Σίκυ.

Μιά δροσερή φωνή άκούσθηκε σε λίγες στι-
γμές:

— Ω, Υψηλότατε, τί καλός είσθε που με
θυμάσθε! Ξέρете όμως, έχω όλο το δικαί-
ωμα να είμαι θυμωμένη μαζί σας!

— Γιατί, άρωιστότη νεράδα μου; ρώτησε
ο Γκάντυ μελιστάλακτα.

— Γιατί δεν μου έσανόθηκε ή άπειρη εύ-
χαρίστησι να περάσω μερικές στιγμές μαζί
με τόν άνθρωπο που έχει ξετρελλάνει όλες τις
Παρσινές καλλονές!

— Τι ύπερβολή!... Άς είνε όμως, έχετε
δίκιο: Παραμείλησα τά καθηκόντά μου... Άλ-
λά είχα κάποιο λόγο!

— Και ποίος είνε ο λόγος αυτός, ώραιε
πρίγκηπα του μυστηρίου; ρώτησε ή φωνή της
Πηλρ λίγο βραχνή από τις καταήρησεις.

Πρην άπάντησή ο Γκάντυ κύτταξε τόσο έπι-
μονα τόν Σίκυ, ώστε τόν έκοψε να χαμηλώσει
τά μάτια του. Έπειτα, πρόφερε ικανοποιημέ-
νος:

— Συγχαρήστε με άν είμαι ελκρινής μέ-
χρι τραχύτητας! Ξέρω ότι συνάζεις στο σπίτι
σας ένας που λέγεται Σίκυ Χό.

— Και τί μ' αυτό; ρώτησε ή Πηλρ έκ-
πληκτι...

Ο Γκάντυ άπάντησε, ύπνωτίζοντας πάντοτε
τόν Σάκυ με ή ματιά του:

— Ο Σίκυ Χό αυτός, όχι μόνον συχνά-
ζει στο σπίτι σας, αλλά και συνδέεται στενά
μαζί σας.

— Υψηλότατε!... διαμαρτυρήθηκε ή Κρί-
σταλ Πηλρ.

Ο Γκάντυ συνέχισε, παρακολουθώντας τις
έκφράσεις του φιμωμένου και άκίνητου πάντο-
τε Σίκυ:

— Δέν ζητώ να μάθω τά μυστικά σας, εύ-
γενεστάτη φίλη μου. Μοι είπαν όμως ότι ο
κίτρινος αυτός τζέντλεμαν έχει κατακτήσει
την καρδιά σας.

Ένα ήχηρό γέλιο άντήχησε στα δυό άκου-
στικά.

Τά μάτια του Σίκυ κοκκινίζουν και γινόν-
τουσαν άπλανη.

Οι τρεις σύντροφοι άντήλλαξαν μιά γρήγο-
ρη ματιά.

Είχαν πιά πεποίθησι στη νίκη...

— Όταν έπαψε να γελά ή Κρίσταλ Πηλρ ά-
πάντησε:

— Εύχαριστώ, Υψηλότατε! Μοι άνοιξετε
το κέφι, με την καμική έμπνευσι σας.

— Μά γιατί δεν παραδέχεσθε κάτι που είνε
φυσικό και άραιο κατά βάθος; έπέμει-
νε ο Γκάντυ.

— Ά, σας άπαγορεύω να συνεχίσετε αυτή
την προσβολή!... Ξέσπασε ή Πηλρ.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

Ίδιοκτησία
Κ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ & ΣΙΑ

Γραφεία: Όδός Σανταρόζα 5

Τηλέφωνο: 29.967

ΕΤΟΣ Ε' ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ 240

ΑΘΗΝΑΙ 24 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1943

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΑΧ. 300

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Τό μαντείο

Ποτέ άλλοτε, λένε, τά σύγχρο-
να μαντεία δέ γνώρισαν μέρες με
γαλύτερης δόξης. Σε τά μυστηριώ-
δη άντρα, όπου τά χαρτιά της
τραπόλιας, το φλιτζάνι του κα-
φέ, οι γραμμές της παλάμης μας,
όλα τ' άλλα μέσα που συμβούλευ-
εται ή μαντική προλέγουν το μέ-
λον μας, τρέχουν άθρόα τά πλη-
θη και καταθέτουν άδρό το τιμή-
μα τών προγινωστικών. Όλες οι
ήλικίες, αλλά και όλα τά φύλα.
Θά ήθελε νους και νέες με τη λα-
χτάρα να μάθουν τί τους επιφύλα-
σει ή αύριον, θά ήθελε γρήες και
γέροντες που άνυπομονούν να πλη-
ροφορηθούν ποιά είνε το τέλος
που τούς περιμένει. Θά ήθελε άν-
τρες σοφάρους, βετικούς, πρακτι-
κούς, που θεωρούσατε άνώτερους
από τις χαρτοδίδες και τις φυ-
τάνουδες, να γλυστρούν με προ-
φάσεις στα μυστηριώδη σπιντα
τους για ν' ακριβοπληρώσουν τούς
χρησμούς των.

Τη μεγαλύτερη όμως πελατεία
την άποτελεί ο γυναικείος κό-
σμος. Αυτός πιστεύει περισσότερο
άπ' όλους ότι είνε περαν από τη
σαφεία του νοήτου.

Πιστεύει χωρίς ν' άμφισβή-
σει και να έρευνά. Πονηρή και δύσπι-
στη στη συναλλαγή της με τούς
άνθρώπους, είν' έν τούτοις έξαιρε-
τικά έπισητή κάθε φορά που πλη-
σιάζει τόν τριπόδα της μάγισ-
σας.

Δελτίο προτεραιότητας σας χρει-
άζεται για να γνίτε δεκτός στον
οίκισκο του συνοικιακού τέρμα-
τος, όπου ή Πυθία δέχεται την πε-
λατεία της, οι περισσότεροι δέ
σπάνδυλοι της μακράς ούρας από
τελούνται από γυναικές...

Δέ φεύγουν όμως όλες και ό-
λοι ικανοποιημένοι από τούς χρη-
σμούς του μαντείου και όπας ο
Τετρισμός δέχθηκε την όργη του
Οιδίπρου, έτσι και στις μέρες μας
οι δυσχεραστημένοι θεωρούν τούς
εαυτούς των ότι έπασαν άμεσα
άπάτης και τρέχουν στις άστυνο-
μίες για να καταγγείλουν εκεί-
νους που νομίζουν ότι τούς άπά-
τησαν.

Τέτοιες μορφές καταγγελλίες
παρτηρηθήκαν τις τελευταίες
έβδομάδες και ή έφημερίδες μας
έμψαν για μηνύσεις που ύπο-
έληλθηκαν έναντίον μιάς μάγισσας
ή όποια δρεθήκη χρεωμένη άπέ-
ναντι της πελατείας της με ύπο-
σχέσεις που δεν πραγματοποιή-
καν. Τούς ύποσχέθηκε την εύκαι-
ρία και ή εύσωνιστή δεν έ-
φθασε. Τούς έταξε την πραγματο-
ποίησι κάποιου όνειρου και το ό-
νειρο διαλύθηκε. Ηθωλόβουν λοι-
πόν τά θύματα της άπάτης, την
άπεσώνισα και ζητούν το διωγμό
της.

Παλιά Ιστορία που, όπως όλες
οι Ιστορίες, επαναλαμβάνεται.
Και σε κάθε επανάληψι της πι-
στεύουμε ότι έφθασε ή στιγμή της
δυστικής διαλύσεως τών κέντρων
αυτών που έξαπατούν τούς άφε-
λεις — είμαστε δέ άφελεις οι πε-
ρισσότεροι — και παίρνουν τά
χρήματα ανθρώπων που συχνά-
τά άνήκουν και στην ταξί των φω-
χών.

Τά κέντρα όμως της άπάτης ού-
τε διαλύθηκαν ούτε θά διαλυθούν
ποτέ. Από τόν καιρό που ύπαρ-
χουν άνθρωποι, ύπάρχουν και μαν-
τεία. Μεταβάλλεται ή μορφή ή
ουσία παραμένει. Ο Φοίβος πάν-
τα έχει καλύει. Άν έχασε την
έπιστημη άναγνώρισι, άν διακτείαι
από τις άρχες, άν τόν άποκοιμή-
η έπιστήμη και τόν εφρανεώνται
οι άρνητές, εξακολουθεί να δια-
τηρή άνεπιστημιά το θρόνο του
και να συγκεντρώνει τά πληθή τών
πιστών του. Όλες οι έφευρέσεις,
όλες οι άνακαλύψεις, όλες οι κα-
τακτήσεις του ανθρώπινου πνεύμα-
τος, δέ θά σταθούν Ικανές να μάς
άπομακρύνουν από τη δάνη της
μάντιδας. Άς μετέβαλαν οι αί-

Οπταυρός
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Διευθυντής
Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Συνδρομαί: Έτησια Δρχ. 10.400

Έξάμηνος 5.200

Η ΖΩΗ ΟΠΩΣ ΤΗΝ ΒΛΕΠΩ

ΑΘΗΝΑΪΚΕΣ ΛΙΑΚΑΔΕΣ

Υπό Γ. ΘΙΣΒΙΟΥ

Ο φετεινός μας ο χειμών άπ' όλους ξεχωρίζει
κι' ήμέρες άνοιξιάτικες πολλές μιάς χαρίζει.
Λιακάδες ευεργετικές μάς δίνει κάπου - κάπου
και τά ζευγάρια τρέπονται κατά του Φιλοπάππου.

Με τις λιακάδες τις συχνές ο κόσμος βγαίνει τσάρκα
στούς λόφους, στα προάστια και πρό παντός στα πάρκα.
Κοκοκινούει και Ζάππειον και πλείστα τέτοια μέρη
γεμίζουν λάτρας και πιστούς, μετά το μεσημέρι.

Μικρά παιδιά και γέροντες, γραβία και νέοι,
μαρά και σοβαράτοι, συνήθως Άθηναίοι,
τά πάρκα κατακλύζουν με γέλια, με φωνές
και βλέψεις, θέλοντας και μη, είδων - είδων σκηνές.

Πολλά ζευγάρια φλογερά κι' έρωτοχυτημένα,
τρυπάνουν στα φυλλώματα τ' άπομειμακρυσμένα
και προσπαθούν άθάστα, μακράν από τόν σάλον,
να σβύσουν τόν έρωτα που κρύβουν στην καρδιά
και κάποιος βλάχος τραγουδά, άσυναίσθητος μάλλον:
«Σειδιώντα τά δέντρα, σειδιώντα Ζαχαρούλα μ'
σειδιώντα κι' τά... κλαδιά»

Καβάλλα στο... ποδήλατο μιά δεσποινίς προβάλλει
και εις πειρασμόν άράνταστον, τούς άρρενας έμβάλλει.
Είνε της μόδας δεσποινίς, πολύ έλαφρα ντυμένη
κι' ή βόλτα της στο Ζάππειον... συναγεμρών σημαίνει.

Άέρας άδιάκριτος φυσάει έπιπροσθέτως
κι' αυτοί που έχουν τις ματιές στη φύσσα καρφωμένες
προσέχουν κάθε κίνηση, πλάνους ή καθέτως
κι' εισόδουν μέχρι τις γραμμές τις... προκεχωρημένες!

Ένας φιλήσυχος άστος, χωρίς δρασχή στην τσέπη
με θλίψη άπερίφραστον τόν Δισκοβόλο βλέπει.
Τόν βλέπει, τόν έσκαυτίζε, για τέταρτη φορά
και κατά βάθος σκέπτεται, σαφώς κι' άναμφιβόλως
πώς όταν πέσουν τά φτωχά, τά ρούχα που φορά
θά καταντήση σύντομα κι' εκείνος... Δισκοβόλος!

Σ' ένα παγκάκι κάθεται μ' αυτή την εύκαιρία
— και σταυροπόδι μάλιστα — κάποιος χοντρή κυρία.
Εκτίθενται τά πόδια της και μέρος τών μηρών
κι' είνε το θέαμα φρικτόν κι' άπειρώς τοιμηρόν.

Με την Χοντρή του «Θησαυρού» τυγχάνει παρομοία
ο κόσμος δεν αισθάνεται συγκίνησι καμμία.
Περνούν άπαράτηρητα τά φοβερά της κάλλη
κι' οι γάμπες της που μοιάζουν παμμέγεθες μπουκάλι.

Ένας χασάπης μοναχά την βλέπει άφηρημένος
κι' άπ' τη... δουλειά του φαίνεται πολύ έπηρεασμένος
φωιάει δίχως πρόθεσι και δίχως να το θέλη.
— Έδώ περάστε, κύριοι... Έννη και στο... τοιγγέλι!

Σ' άλλο παγκάκι, παρά κεί, μιά θυμωμένη νέα
τά βάζει μ' έναν φοιτητή, που τις κολλά γενναία.
τόν ύπομεινι μιά φορά, δυό, τρεις τόν ύπομεινι
και την τέταρτη τη φορά τόν λέει έκνευρισμένη:
— Μά δέν άκούτε, κύριε...
— Πώς είπατε; Όρίστε...
— Σας είπα, θά με σκάσετε. Πιο πέρα προχωρήστε.

Άποτραβιέται, πρὸς στιγμήν, αλλά σε λίγο πάλι
την άναγκάζει, άπ' την άρχή, μαζί του να τά βάλλη.
— Ούφ! Έπί τέλους, κύριε... Δέν κάνετε πιο πέρα.
— Συγγνώμη! Μά δέν φταίω γώ...

— Άλλά ποιος φταίει;
— Η μέρα.
— Η ζέστη φταίει...
— Δέν έννοώ, τί

ΚΟΚΤΕΪΛ ΑΠΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

(Έχει προηγηθεί καυγάς, γκρίνια, μπουμπουρά. Έκείνη χύνει τα τελευταία της δάκρυα ενώ το στήθος της ανασηκώνεται που και που από την κεκτημένη ταχύτητα των λυγμών. Έκείνος κοπνίζει σαγκώνοντας το ταγιάρο του).

ΕΚΕΙΝΗ.—'Ακούς εκεί! ΕΚΕΙΝΟΣ.—Φοβερό, άλλη-θεία!...

ΕΚΕΙΝΗ.—Μ' αν δεν είνε φοβερή ή άπιστια τότε τι είναι;

ΕΚΕΙΝΟΣ.—'Ο πόλεμος, ή ρωμαντική ποίηση, ή σκληρύν-σις κατά πλάσας... Αυτά, μάλι-στα είνε φοβερά. 'Οχι ή άπισ-τία...

ΕΚΕΙΝΗ (κατάπληκτη).—'Ωστε δεν είνε φοβερό, το ότι μ' άπατάς;!

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Κοινοτύπο και συνθησιμένο.Τά ένενήντα ένένά έκασοτά των άνδρών άπατούν τά ένενήντα ένένά έκασοτά των γυ-ναικών. Στο ένα τοί- έκάτο που μένει, άνήκουν οι έλλάκες, κι' αύ- τοί πάσζουν από πλατυποδία.

ΕΚΕΙΝΗ.—Είσαι άνάθε-στατος!

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Είμαι καλλι-τέχνης. 'Ας δούμε... (Κάθετα κοτά της). 'Ας τά συζητούμε τά πράγματα με ψυχραιμία, χω-ρίς καυγάδες και άκρότητες. Τι μου κατηγορείς;

ΕΚΕΙΝΗ.—Τι άλλο; 'Οτι με άπατάς άίσχρα με μανία, χω-ρίς ντροπή!... Μ' άπατάς μ' ό-ποια γυναίκα βρεθή μπροστά σου, άπ' τις κυρίες της άριστοκρατίας ως τις όπηρετρίσις!...

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Νά το! Αυτό είνε... Διότι, άπλούστατα, σ' όλες τις γυναίκες, άπ' τις κυρίες του φασαμένου ως τις δεσποινίδες του νεροχύτη, ψάχνω να βρώ από μία λεπτομέρεια, από ένα προτέρημα. Δέν άναπαύω. Σταχυολογώ. Τό τέ-λειο, το γυναικειο πρότυπο είνε άπιαστο, σαν κάθε τέλειο και πρό-τυπο. Που να βρώ τον Ιδανικό τύ-πο της γυναίκας; Ζητάω λοιπόν, από κάθε γυναίκα ό,τι όρώιο μπο-ρεί να διαθέση, άνακατεύω όλες αυτές τις σκορπισμένες ωραιότη-τες, και ίκανοποιούμαι άπόλυτα.

ΕΚΕΙΝΗ.—ΕΙ-σαι να πούμε, έίνας πειραματένο-ς, μπάρμαν, και φτιάχνεις ένα έ-ξαισιο κοκτέιλ από γυναίκες;

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Βρήκες τη φράση: Κοκτέιλ από γυναίκες. 'Η μιά μου δίνει τά χείλια της, που μοιάζουν σαν μία περιστρεφόμενη φλογισμένη άπ' τ' πάθος, ή άλ-λη τά μάτια της τά κατασκότει-να, ή τρίτη το δέρμα της το κέ-ρινο, ή τέταρτη την κορμιοστασιά της μεγαλειότητας ή πέμπτη τη φωνή της, ή έκτη την καρδιά της. Κι' αυτό γιατί όποια έχει ώρα-ία

χείλια, δέν έχει ώραία μάτια' ό-ποια έχει ώραία δέρμα, είνε κον-τή σαν πυγμάλια, κι' όποια έχει φωνή γλυκεία και μελωδική, δέν έχει ούτε μάτια ούτε χείλια, ούτε δέρμα, ούτε κορμιοστασιά, ούτε καρδιά... Πώς είνε δυνατόν, έίνας πραγματικός αισθητικός, σαν και μένα, ν' άρκεσθ ή σε μία μετρι-ότητα; Σταχυολογώ λοιπόν, ρου-φώω από κάθε γυναικειο λουλού-δι όλο το άπόθεμα του σε χυμούς, και, σαν μέλισσα εύσυνειδήτη κι' άξία του προοριζομένου της, φτιάνω το μέλι της άπόλυτου γυναικειάς τελειότητας!

ΕΚΕΙΝΗ.—'Α! 'Ωστε είσαι μέλισσα;

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Βεβαίως μέ-λισσα. Και άπ' αυτές όλες τις πράξεις μου που κατηγορείς ούτε μία δέν είνε άπιστία.

ΕΚΕΙΝΗ.—'Αλλά; Τι είνε; Ευχέλαιο;

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Καλλιτεχνική άνηπαχία, γιά την άνακάλυψι του γυναικειού προτύπου!

ΕΚΕΙΝΗ (που ή άναίδεια του την έχει σφεδόν άφίσει άναυ-δη κι' άπολόγητη).—Και, δέν μου λές καλέ μου φίλε, 'Αν έ-ναζήτησώ κι' έγω τό άντρικό πρό-τυπο, σταχυολογήσω, ρουφήξω χυ-μούς, φερβώ σά μέλισσα 'έ μία λέξ;

ΕΚΕΙΝΟΣ (βγάζει ταγιά-ρο άπ' την τσαπακίερα του).—Ε-σύ; 'Αδύνατον!

ΕΚΕΙΝΗ.—Και, γιατί, πα-ρακαλώ;

ΕΚΕΙΝΟΣ (ανάθει το τα-γιάρο του).—Γιατί, άπλούστατα, έχεις δίπλα σου τό άντρικό πρό-τυπο! (Μπροστά στην άπεργρα-πη αυτή άναίδεια του Έκείνη σκέπτεται να τόν σκοτώση. 'Επει-δή δέν θρίσκει όμως δίπλα της ούτε πιστόλι, ούτε μαχαίρι, ούτε στριχνίνη, πέφτει στην άγκαλιά του).

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Κάτι που δά έπρεπε ΝΑ ΞΕΡΕΤΕ

ΤΑ ΥΨΗΛΟΤΕΡΑ ΟΡΗ

Τά ύψηλότερα όρη της Βαλκα-νικής είνε τά έξης: 'Ολυμπος 2.973 μ., Ροδόπη 2750, Ταβύγετος 2409, Πάρνικος 1957, 'Αθως 1935, Πήλιον 1618, 'Ορέλιος 2660, Αίμος 2375, 'Οσσα 1953, 'Ορ-θρος 1717, Πεντέλη 1600 και 'Υ-ψητός 1027.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΕΠΙΛΗΠΤΙΚΟΥΣ

'Αν βρεσθήτε πρό άνθρώπου που έπαθε από έπιληψία, μη τά χά-σετε. Σπλώστε τον καταγής, βάλτε του ένα φελλό ή ό,τι άλλο στο στόμα μετάξυ των δοντιώ-σων του και έκκοιμώστε τον τά ρούχα και τό κολλάρο γιά να ά-ναπνεύση έλεύθερα. Τίποτε άλ-λο. Αυτά είνε άρκτά.

ΠΩΣ ΚΑΤΑΠΛΕΜΕΙΤΑΙ Η ΣΚΟΥΡΙΑ

Ξέρете πώς πολεμείται ή σκου-ρία, ό ύπουλος αυτός έχθρός των ειδών της κοινότηας μας; Μά ό,τι μπορείτε να φαντασθήτε άπόλυτου ρο, φθνήτουν και εύκολότερο. 'Αρκεί να τριφτείε τά μαχαίρια σας, τις κατασφάλλε- σας κλπ, με ένα κρεμμύδι κομμένο στη μέση. Το ίδιο μέσον να μεταχειρίζεσθε γιά τά διάφορα σκεύη της κου-ζίνας σας όταν είνε μαυρισμένα απ' τη φωτιά.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΜΑΝΤΗΛΙΩΝ

Σ την άρχή ένομιζέτο ότι τά μαντηλία ήσαν κινεζική έφεύρεσις σήμερα όμως θεωρείται βέβαιον ότι πατρίς τους είνε ή 'Ιταλία. Στη Γαλλία εισηγήθησαν κατά τόν 16ον αιώνα, στρογγυλά με δαν-τέλλες και κεντήματα, στην Αύ-λη του 'Ερρίκου Β'. Σ τό 1595 είχε έκδοση στη Δρέσδη διάταγ-μα διά τό όποιο άπαγορεύονταν στους πολίτες να μεταχειρίζονται μαντηλία, γιάτί αυτά ήσαν προω-ριμένα άποκλειστικώς γιά τά... μέλη του βασιλικού οίκου!...

ΜΕ ΔΕΚΑ ΛΕΞΕΙΣ

*** Παρετήρηθη ότι οι μέλι-σες προτιμούν να πηγαίνουν στα γαλαζία λουλουδία.

*** Τα έντομα που έχουν μαύ-ρο χρώμα έπισκέπτονται κιντρινό. Χρώμα λουλουδία.

*** Ο θάρραχοι πεθαίνουν σε θερμοκρασία 35 βαθμών υπό τό μηδέν.

*** Τά μικρόβια καταστρέφον-ται σε θερμοκρασία 120 βαθμών υπό τό μηδέν.

*** Ο ήχος κάνει τόν γύρο της γής σε τριανταδύομιση ώρες.

*** Μία σφαίρα τηλεβόλου κά-νει τόν ίδιο γύρο σε 21 ώρες.

*** Το φώς κάνει τόν γύρο αύ-τό σε 1)10 τόν δευτερολέπτου.

*** Τέλος ένας πεζογράφος, πε-ζοπορώντας νύχτα και μέρα θα χρειαζόταν 428 ήμερονύχτια γιά να κάνει τόν γύρο αυτό.

*** Συμφωνία με μία στατιστι-κή, το ρεκόρ μακροζωίας τό κα-τέχει ή Νορβηγία.

*** Ο μέσος όρος ζωής μεταξυ των κατοίκων της είνε 80 έτη.

*** Το αίμα ενός άνδρος τριάν-τα έτών κυλίζει περίπου 20 λί-τρες.

*** Οι σολωμοί κολυμπούν με μέση ταχύτητα 25 μιλίων την ώρα.

*** Άπεδειχθη ότι τά δάκρυα έχουν αντισηπτικές ιδιότητες. Σκο-τώνουν πολλά μικρόβια.

*** Οι άράχνες έχουν άλλες έξη και άλλες πάλι όκτώ μάτια.

*** Η γή μπορεί κάλλιστα να θρέψη πληθυσμό έξη δισεκατομυ-ριών ανθρώπων.

*** Σύμφωνα με μία στατιστι-κή σε χιλίους τοκετούς άναλώ-γει μία γέννησις διδύμων.

πε πώς θάρθη αύριο γιά να το-ποθέτηση την έγκατάστασι... ά-πάντασες ήσυχα - ήσυχά ο φύλα-κος.

MAPINO

ΤΟ ΑΝΤΙΚΡΥΣΜΑ

'Ενα βράδυ, καθώς εσκάλιζε κάποιο συρτάρι της ή πυργοδέσποινα του Βούθουλα, εύρηκε έ-να από τά άντικρυσμα έκείνα του παλπού κα-λού καιρού που άποτελούσαν την δόξα και τό μεγαλείον της.

'Ηταν ένα μπλόκ έπιταγών. Κάθε τόσο ή τέως ένδοξη δέσποινα της όδοσ Πατριάρχου 'Ιω-ακείμ εύρισκε και μερικά τέτοια πράγματα που επέπλεαν σαν μικρά ναυάγια άπάνω στην τρι-κυμισμένη θάλασσα της ζωής της.

'Ανεπήδησε.

'Ω, τί της έθόμιζε αυτό τό μπλόκ! Μά πόση πόση τό έτραβούσε από τό τσαντάκι της γιά να σημειώνη έπάνω την διαταγή της προς την Τρά-πεζαν να πληρώση μερικές έκασοντάδες χιλιο-δράχμων.

— Τό βλέπεις, Παναγιωτάκη;

— Τι έίνε αυτό;

— Τσέκ!

— Παναγή;

— Είμαι πολύ εύχαριστημένη που τό βρήκα, Παναγιωτάκη. Καθότι αυτό που βλέπεις προ-ριζείται γιά τόσους πλουσίους. Και ένεκα που δέν ήμπορούν, φυσικά, να κουβαλών εις τά πορ-τοφόλια τους όλα τά έκασομυρία τους, τά πα-ράδιδουν εις τόν κ. τραπεζίτην και άκολουθως τόν διατάσσουν έπάνω σ' αυτά τά τσέκ. Κύ-ριε τραπεζίτη, πλερσάστε, παρακαλώ, εις τόν επείγοντα πτωχόν άνθρώπον έκαστό χιλιάδες δραχμές. Και ό κ. τραπεζίτης μόλις δή τη δι-αταγή και την ύπογραφή πλερώνει σαν κορ-ό.

'Ο Παναγιωτάκης δέν έχρειάζοταν, φυσικά, περισσοτέρες εξηγήσεις γιά να καταλάβη περί- τινους έπρόκειτο. Οι πλούσιοι μπορεί να έχουν τά μπλόκ των έπιταγών, άλλα και οι φτωχοί τά έχουν... άκουστά. Συνεπώς, έθεώρησε έντε- λως περιττή την εξήγησι και έλεε φιλοσοφικός:

— 'Αχ, καύμην, ζαργάνα μου, περασμένα μεγαλεία και διηγώντας τα να κλαίς. Βάλε τώ-ρα να θηγανίσης καμμία μαρίδα να δούμε τί θα γίνη.

— Βιάζε!

— Γιατί, πάλι;

— Γιατί έγω σου όμιλώ γιά τσέκ και καρνε- και τά παρόμοια και έσύ μου συζητείς περί- μαρίδα. Και άν έόένα εξακολουθώ να είνε τό μάτι σου πεινασμένο και να νομίζης πώς θα με καταπλήξης με τις βρομιομαρίδες, άπατά-σαι! Καθότι εις την ζωή μου έχω φάει από συναγριδα μέχρι άστακό και ποτέ παρακάτω από μαριμυνονάκι!

Έίλες άγανακτήσει ή Σουσού. 'Εκρατούσε με λαχτάρα στό χέρι της τό καρνέ των έπιταγών και ένόμιζε πώς ήταν ή μεγαλειώδης εκείνη έ-ποχή τό Κολωνάκιου.

— Ξέρεις τί λέω;

— Τι λές, μωρέ ζαργάνα;

— Νά βγώ αύριο γιά ψώνια. Και μου χρειά- ζεται ένα παλτό χειμερινό. Δέν είνε πιά κατά- στασις αυτή να περιφέρω με κουρλεαρία!

Και ό μόν Παναγιωτάκης άναγκάσθηκε να τη γονίση μόνος τις μαρίδες, ή δέ Σουσού, της όποίας ή φαντασία άφηνάσσε, έξέπλανε στο 'δι- βάνυ' και έσκεπτόταν τί άλλο της χρειαζόταν γιά να ψωνίση με τόν άπροσδόκητον αυτό θη- σαυρό που έπεσε στό χέρι της.

Την έπομένη τό πρωί έντόθη και ήταν έτοι- μη να βγί:

— Γιά που, Σουσού;

— Γιά ψώνια.

— Σοβαρά μιλάς;

— Γιατί; Μά είδες ποτέ να άστειεύωμαι και μάλιστα εις τις ένέντα τό πρωί; Σο έίπα ότι έχω βρή τά τσέκ μου και συνεπώς από χρήμα- τα δέν είνε πλέον να γίνεται κουβέντα. 'Αρκεί να βρώ την ύπογραφή μου.

'Εστηκόθηκαν πέντε πιθαμές ψηλά οι τριές του Παναγιωτάκη:

— 'Ελα Χριστέ και Παναγιά, άποτρελλάθηκε ή Σουσού. 'Αφού δέν έχεις άντικρυσμα, μωρέ, πώς θα ύπογράψης έπιταγή, μωρέ γυναίκα; Αύ- τά στό πλερσώς ή Τράπεζα τόν καιρό που εί- χες καταθέσεις.

— Μερσί!...
— Τι μερσί;
— Εύχαριστώ διά την διαφώτισις. 'Αλλά γνώριζε ότι οι Τράπεζες δέν είνε άγνεύσις όπως τά μούτρα σου να άρνηθουν να πλερσώσουν εις- μίαν παλαιά πελάτις. Καθότι οι κύριοι τραπε- ζίται είνε της άριστοκρατίας και δέν κάθονται δάς να ψάχνουν φύλλους εις τά άχυρα. 'Εξ άλλου τά πλερώνουν επί τη βάσει της ύπογρα- φής μου και τούς τά χρεωστώ. 'Όλο τό πάν, πωπάω μου, είνε να έχης τό καρνέ, Και έφθσον τό έχεις, παναπή, ότι άνήκεις εις τούς πλου- σίους και από κεί και πέρα τά άλλα είνε λε- πομέρεια.

Αυτά ήσαν τά τελευταία λόγια που πού έίπε ή μαντάμ Σουσού και έτραβήξε προς τά μα- γαζία. 'Εμπήκε, ύστερα από μικρές περιπλανή- σεις σ' ένα κατάστημα ύφασμάτων:

— 'Εχετε ύφασματα;

— 'Ορίστε, κυρία.

— 'Εννοώ χειμερινά.

— 'Ορίστε, διαλέξτε.

Μά τό ύφος της τό έπίσημο, με τις εξεζη- τέρες κινήσεις της, με τό άγέρωχο παρουσια- στικό της, ή μαντάμ Σουσού κατέπληξε τούς ύ- παλλήλους. Την έπέρασαν γιά καμμία μαυρα- γορίτσια από αυτές που άνεπήδησαν με τόσην άφηναν από την τρικυμιώδη έποχή μας.

— Σας άρέσει αυτό, μαντάμ;

— Τό μπλόκ; Νό.

— Αυτό έδώ;

— Ούτε τό ποντίκι, ούτε τό μουσταρδί. 'Αν- τιλαμβάνεσθε μία κυρία καθώς πρέπει είνε λι- γόκι δύσκολη και με τό μπαντίνον που θα σας ταλαιπωρώ λιγυρόλακι. Καθότι από αισθητι- κής χροιάτων άντιλαμβάνομαι και λί' άμπαρά- ντε σου πού λέμε και στό Κολωνάκι.

Και άφού περιέφερε τά φασαμίν της σε όλα τά τόπια, άφού έξήτασε με ήμικρύσια μάτια όλα τά ύφασματα, στό τέλος έδιώλεξε ένα σκού- ρο γκρί.

— Βουαλά.

— 'Αποφασίσατε;

— Βού?!

— Πόσες πήχες;

— 'Οσες θέλετε, κόφτε.

— 'Οσες θέλω; Γιά παλτό, μαντάμ;

— Naturellement!

'Επαιστρεψετε και τις πόζες της και τις γαλ- λικοστρες της και τά πάντα της ή Σουσού. Ού- τε γιά τιμή έρώτησε. Τό ύφασμα έκόπη. Και ό ύπαλληλος με γλυκύτατο μείδισμα της έδήλω- σε ότι έκανε διακόσιες πενήντα χιλιάδες. 'Η Σουσού έβγαλε τό καρνέ, έσημείωσε τό ποσό, ύπέγραψε και τό ποσάδωσε:

— Βουαλά, μωσέ!

— Τι είνε αυτό, μαντάμ;

— Τσέκ.

'Ο ύπαλληλος έδίστασε:

— Παρντόν, μαντάμ, μάς συγχωρείτε, άλλα έπειδή δέν σας έόρωμε, πρέπει να διαπιστώ- σουμε άν έχη άντικρυσμα...

Με μεγάλην σοβαρότητα έδήλωσε ή Σου- σού:

— Πρώ τό παρόν νομίζω, όχι.

— 'Οχι;

— 'Ισως και να έχη. Πάντως εάν δέν έχη, λέτε εις τόν κ. τραπεζίτη να μου στείλ η ένα παιδάκι να τού δώσω τό άντικρυσμα.

Και αυτά τά έίπε με μεγάλη σοβαρότητα ή Σουσού. 'Αλλά προτού τελειώση την κουβέντα της εξέσπασαν τερατώδη γέλια από κάτω άλ- λες πελάτισσες που έψαχναν πλάι της ύφά- σματα.

'Η Σουσού έγύρισε τότε σ' αυτές, έσήκωσε τά φασαμίν, τις έκτόταξε και έλεε:

— Γελάτε τό μωρό κάντε μη γελάτε. Και τόν καιρό που έπιγαίνετε έσείς στα Κολωνά- κια, έγώ έπείστερα, σαγέξ!

Και ταύτα είποδον άφης και τό ύφασμα και τούς ύπαλλήλους και τις πελάτισσες και έστρε- ψε τά νώτα, ψιθυρίζοντας:

— 'Ακούς να τό θέλουν τώρα τό άντικρυ- σμα! 'Εχάσαν ό κόσμος. Και έλλειψε ή πρ- αγματική άριστοκρατία και ή άμοιβαία έπιστο- σήνη...

Δ. ΨΑΘΑΣ

ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΚΥΝΗΤΟΣ

— Δέν μου λές, φίλε μου, τί πρέπει ν' άγο- ράσω γιά τό κυνήγι; Τι και τί είδη;

— Χι... Νά σου πώ... Πρέπει ν' άγοράσης τσούφι, φυσίγνια, τσάντα και... μερικά σκο- τωμένα πουλιά!

ΠΕΡΙΠΛΟΚΕΣ

— 'Ακόμα δέν παντρεύθηκαν ό Κοκός και ή Κική; Γιατί τά κλωθογυρίζουν τόσο;

— 'Απόλύσεται! 'Η Κική δέν παίρνει τόν Κοκό άν προηγουμένως δέν πληρώση τά χρέη- του και ό Κοκός δέν μπορεί να πληρώση τά χρέη του άν δέν πάρη πρώτα την Κική!

ΑΒΡΟΤΗΤΕΣ

'Εκείνος. — 'Εσύ ήσουν πιασμένη γιά να παντρευθής έναν ήλιθιο.

'Εκείνη. — 'Εννοια σου, φίλε μου, αυτό έκανα...

Περίφημες άπαντήσεις ΜΕΓΑΛΟΝ ΑΝΔΡΩΝ

'Ο φιλόσοφος Ζήνων παραδεχόταν τό πε- ρωμένον στον άνθρώπο. Μία μέρα συνέλα- βε έπ' αυτομάτω τον ύπνρητή του να τόν κλέβη. Και έτοιμαζόταν να τόν δειρή, όταν αυτός τού έίπε:

— 'Ηταν πεπρωμένον μου να κλέψω, κύ- ριε.

— Και να φθς ξύλο! τού άπήντησε ό φίλ- οφος άτάραχος.

'Ο μέγας Θεοδοσίος, αυτοκράτωρ του Βυ- ζαντίου, φημιζόταν γιά την άνεγκασία του. Κάποτε ένας σύμβουλος του τόν παράτρυνε να τιμωρήση κάποιους κακοποιούς που είχαν πιάσει τούς άνδριαντάς του.

— Γιατί να τούς τιμωρήσω; Δέν βλέπω να μούκανον καμμία πληγή στο κεφάλι, ά- πήντησε ό άκακος αυτοκράτωρ.

Κάποτε, που ό Φίλιππος πολióρησε ά- προσδόκητα τό Βυζάντιο, οι Βυζαντινοί έ- στειλαν μία έπιτροπή να τόν ρωτήρη γιάτί τούς πολεμούσε.

Και ό περίφημος βασιλεύς της Μακεδονί- κς, τούς άπάντησε:

— Είσατε πολύ άνόητοι! Μοιάζετε με άν- θρωπον που έχει ώραία γυναίκα, και ρωτά- χτύους που την πειράζουν, γιάτί την πει- ράζουν...

'Ο Μέγας 'Αλέξανδρος, θαυμάζοντας την έγκράτεια και την έντιμη φτώχεια του Φω- κίωνος, τού έστειλε κάποτε έκαστό τάλαντα ως δάρο.

— Γιά που λόγο μου τά προσφέρει; ρώ- τησε ό Φωκίων.

— Γιατί, τού είπαν οι άπεσταλμένοι — μόνο έόένα άπ' όλους τούς 'Αθηναίους θεω- ρεί άγαθό και τίμιο.

— Τότε, άς μ' άφήση να είμαι, άπάν- τησε.

Και δέν δέχθηκε την προσφορά.

'Ενας Σπαρτιάτης στρατηγός, ζήτησε κά- ποτε συνέντευξη από τόν βασιλέα τών Μα- κεδόνων.

— 'Ο Μ. 'Αλέξανδρος τόν είδοποίησε ότι δέν θα μωρέση να τόν δεχθή γιάτί είνε αδιά- βετος.

— Πόστε στον βασιλέα, έίπε ό στρατη- γός, ότι δέν ήρθα να παλαιώω μαζί του, ιά να τού μιλήσω.

■ ■ ■

'Ανέκδοτα βασιλέων

ΤΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ Α'

'Ο 'Ερρίκος ό Δ' ρώτησε κάποτε μία κο- πέλλα της Αύλης του που τού άρεσε ύπερβο- λικά:

— Δεσποινίς, από ποτό πρέπει να περάσω γιά να φθάσω στο 'Ιδιαιτέρω σας δωμάτιο; — 'Απ' την έκ-κ-λ-η-σ-ία! τού άπάντησε έξυπνότερα εκείνη.

ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΧΡΙΣΤΙΝΑΣ

'Η βασίλισσα της Σουηδίας, Χριστίνα, δέν συναναστρεφόταν, καθώς είνε γνωστόν, καθόλου τις γυναίκες.

— 'Αγαπά τούς άνδρες, έλεγε, όχι γιάτί είνε άνδρες, άλλα γιάτί δέν είνε γυναίκες!

ΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α'

Κάποτε ό βασιλεύς Γεώργιος Α' φίλοξε- νήθηκε στο σπίτι ενός δημοτικού παρέδρο- κάποιου χωριού της 'Αττικής, ό όποιος πε- νούσε ακόμη τόν θάνατο της γυναίκας του.

Μετά τό γεύμα, ο βασιλεύς, εκεί που καθόταν μπροστά στο παράθυρο, είδε έξω καμμία δεκαριά γουρούνια που βόσκανε και ρώτησε τόν παρέδρο:

— 'Εχετε πολλούς χοίρους έδώ;

Και ό παρέδρος, παρεξηγώντας την έρώ- τησι του βασιλέα, τού άπάντησε:

— 'Αρκετούς, Μεγαλειότατε... πρώτος... πρώτος είμαι έγώ!...

ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΥ

'Ο Μέγας Φρειδερίκος της Πρωσίας ρώ- τησε μία μέρα τόν πιατρώ του:

— Γιά πές μου ελκρινάδες, γιάτρέ, πό- σους άνθρώπους πέθανε προτού βγάλης τό θναμό τό καλό γιάτρο;

— Τριακόσιες χιλιάδες λιγυρότερους από δούς έκαστώσατε έσείς, Μεγαλειότατε, προ- τού δοξασθήτε ως μέγας στρατηγός!

ΤΟ ΤΕΧΝΑΣΜΑ — του Καλλέγκας

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

'Ητανε μία χλιαρή καλοκαιρι- νή νύχτα, κι' ό δικηγόρος Καλ- λέγκας, καθιέμένος μπροστά στο γραφείο του, που έρισκότανε στο λόγιο της επαύλειος του, ξεβύλ- λιζε τούς φακέλους των ύποθέ- σεων στις όποιες θα άγόρευε την έπομένη. Τό παράθυρο που έβλε- πτε στον κήπο ή

1ον 'Η δεσποινίς Μαρκελίνα ντ'ε Μοντεσκούρ, η άρραία μοναχοκόρη του κόμητος Μοντεσκούρ, άρ-χοντας της Βρένης και ο Πέτρος Μπωφόρ τελούν τους νυφικούς των. 'Η καμπάνια της μικρής έκκλησίας της Βρένης ηκούει χαμό-συνα.

'Η Μαρκελίνα εινε η πιο όμορφη, η πιο όμορφη άρχοντοπούλα του τόπου.

Μελαχροινή όμορφη, ίκανή ν' άνάμνη φωτιές πόθου, πυρκαϊές έρωτος.

Μαύρα μάτια, μά πόσο κουρασμένα, Θεέ μου! Καί πόσο γλυ-μή, πόσο λυπημένη φαίνεται!...

Ο Μπωφόρ εινε φιλόδοξος άν-στήματος, ξανθός λεπτοκαμωμέ-νος.

Ωραίος άνδρας, μά με κάτι το γυναικείο, το πολύ λεπτεπίλεπο στην όμορφη του.

Ο Πέτρος Μπωφόρ εινε για πρώτη φορά τη Μαρκελίνα στην 'Ελβετία, όπου είχε ταξιδέψει, μαζί με τη θεία της, για λόγους υγείας.

Την είδε και την άγάπησε με την πρώτη ματιά που της έριξε.

Έφτασε ένα βλέμμα για να νοιώσει την καρδιά του να φλέ-γεται από άγάπη.

Ζήτησε πληροφορίες για την ώ-ραία άρχοντοπούλα κι άμέσως, χωρίς να χάσει καιρό, ταξίδεψε στη Βρένη και ζήτησε την Μαρ-κελίνα από τον πατέρα της.

— Άγαπάς την κόρη σας, του έλεγε, επιθυμώ να την κάμω εύτυχισμένη.

Ο κόμης Μοντεσκούρ συγκινή-θηκε με την ειλικρίνεια του και δεν έφερε αντίρρηση.

Ήταν άλλως τε άρρωστος. 'Ο θάνατος των παριωνόων, έτοιμος να τον πάρει από τον κόσμο αυ-τό...

Κι' επιθυμούσε να δει την κό-ρη του άποκαταστημένη πριν κλεί-ση τα μάτια του για πάντα.

—Θα γίνετε σύζυγος της Μάρ-κελίνας, έλεγε στον Μπωφόρ. Εί-μαι βέβαιος πως θα σας κατα-στήσει εύτυχ.

Όταν γύρισε στη Βρένη η Μαρκελίνα κι έμαθε τί είχε συμ-βεί δεν έφερε αντίρρηση στην ά-πόφαση που είχε πάρει ο πατέρας της. Έσκυψε το ώραιο της κε-φάλι κι άποκρίθηκε.

—Θα σ'αγαπώ, πατέρα. 'Ο κ. Μπωφόρ θα γίνει σύζυγός μου.

Ωρίσθηκε έτσι η ημέρα του γάμου.

Στο μεταξύ όμως η κατάσταση της υγείας του κόμητος Μον-τεσκούρ χειροτέρευε.

Ο κόμης κατάλαβε πως δεν εί-χε πλέον καμιά έλπιδα σωτη-ρίας.

Θα πέθαινε από τη μία μέρα στην άλλη. Ένα πρωί ένοιωσε τις δυνάμεις του να τον εγκατα-λείπουν. 'Η καρδιά του χτυπούσε άργα, άργα τους στερνούς της παλμού.

Ο θάνατος θρίσκειται πά-νω απ' το προσκέφαλό μου! Ψι-θύρισε.

Κι' έκλεισε άμέσως την Μαρ-κελίνα και τον Μπωφόρ κοντά του.

—Παιδιά μου τους έλεγε. 'Η ση-μερινή ημέρα εινε η τελευταία της ζωής μου. Άπόψε, μαζί με τον ήλιο που θα δύση, θα σβήση κι' η δική μου ζωή. Άδριο δεν θα άπάγωμαι πια. Σας έκλεσα για να σας δώσω την εύχη μου και για να σας κάμω μια ρητή σύ-στασι. 'Ο γάμος σας πρόκειται να γίνει μετά άκτώ ημέρες. Ά-παύω να μην αναστάσετε την τέ-λειο του μυστηρίου εξ αίτίας του θανάτου μου.

Αδέρφια κύλησαν στα μάτια της Μαρκελίνας.

—Πατέρα μου! τραύλισε. Ά-γαπημένο μου πατέρα, πως εινε δυνατόν να γίνει αυτό;

—Τό άπαιτώ κόρη μου και θα άποκαούστε. Δεν άρνούνται ποτέ μια χάρη σ' ένα έτοιμόθάνατο... Δεν έδω να αναβλήθω ο γάμος σας. Μ' ένοιαζε.

Αναστήνασε με κόπο και πρόσ-θεσε: —Θα με λησιμονήσετε με τον καιρό μέσα στην εύτυχία σας. Τα φιλήματα σας θα έφθάνουν τά ά-κρυσ σας. 'Η άγάπη σας θα γιν-απρήλη τον πόνο σας για τον θά-νατό μου...

Σήκωσε κατόπιν το ίσχυρό, τρε-

μάμενο χέρι του και τους εύλό-γησε: —Σας δίνω την εύλογιά μου. 'Ο Θεός μαζί σας. Να ζήσετε εύ-τυχισμένοι... Ψηλά από τον ούρα-νο θα σας παρακολουθώ και θα αισθάνομαι θάβεια άγάλλισι για την εύδαιμονία σας...

Τα πράγματα συνέβησαν όπως τα είχε προβλέψει ο γρησός κό-μης.

Μόλις πήρε να βασιλεύη ο ή-λιος, άρχισε το ψυχροράγμά του.

Πλάι στο κρεβάτι του έστε-καν δακρυμόνοι, σιωπηλοί, με σφιγμένες τις καρδιές η Μαρκε-λίνα κι ο Πέτρος.

Σε μία στιγμή του η Μαρκε-λίνα άναγκάστηκε να τρέξει στο πλαγιό δωμάτιο ο έτοιμόθάνατος άνοιξε τα μάτια του τά κάρφωσε πάνω στον Πέτρο και με φωνή άργη, θραεά άπόκαθη του έλεγε: —Έκλεισε καλά να έκλειξη την Μαρκελίνα για γυναικα σου. Θα σ'αγαπώ ο π ω σ δ η π ο τ ε εύτυχισμένο...

Ο Μπωφόρ έσκυψε και του φί-λησε το χέρι.

Πάνω στην παραχή του δεν πρό-σσε το κ ό π ω σ δ η π ο τ ε εν-εμένο που το έτόνισε ο έτοιμο-θάνατος.

Τι ένοούσε άρα γε με τη λέ-ξι αυτή;

Την ίδια νύχτα ο κόμης ντ'ε Μοντεσκούρ άπέθανε.

Όκτώ μέρες πέρασαν στο με-ταξύ και έημέρωσε η ημέρα η ά-ρισμένη για την τέλειο του γά-μου.

Όλα εινε έτοιμα για το μυσ-τήριο.

Μα οι καρδιές εινε βαρειές, πονεμένες.

Μια σκιά πένθους άπλώνεται παντού.

Η έκκλησις των χωρικών που είχαν συγκεντρωθί έμπρος στην έκκλησία μεγάλωνε μόλις φθάνει η πομπή κι' άντικρύζουν τη νύ-φη...

Θεέ μου!... Για κυττάζετε... 'Η νύφη φορεί μάσκα!...

Οι χωρικές σταυροκοπούνται έ-πισης κατάκλητες και ψιθυρί-ζουν: —Αυτή μοιάζει σάν χήρα!...

Πραγματικώς η Μαρκελίνα εί-νε θουτηγμένη στο πένθος.

Ούτε στέφανο με άνηθ πορτο-καυλιάς φορεί στο κεφάλι της, ούτε κανένα βαρυντικό κόσμημα.

Μέσα στην δόμοση νυφική φορεσιά της η χλωμάδα του προ-σώπου της φαίνεται πιο χτυπητή.

—Πόσο εινε λυπημένη! λέει σι-γά μια κυρία. Τα μάτια της εί-νε κουρασμένα. Θα έκλαψε πολύ.

Όποιος όμως πρόσχεε καλύτε-ρα την Μαρκελίνα θ' άνακαλύπτε-σε ότι δεν ήταν μόνο το πένθος για το θάνατο του πατέρα της εκείνο που έσκόπε το πρόσωπό της και το έκαιε τόσο λυπημένο.

Δεν ήταν μόνο ο πόνος για το θάνατο του πατέρα της.

Το άποιο άρχίζει από σήμερα στη σελίδα αυτή, εινε ένα άπό τα πλέον συγκλονιστικά άριστουργήματα της παγκοσμίου φιλολογίας. Πρόκειται για το τρομερό μαρτύριο και τη συντοκρατική περιπέτεια μιας γυναικός, η οποία άναγκάζεται την δεύτερα ημέρα του γάμου της να εγκαταλείψη τον άγαπημένο της σύζυγο και να έξαφανισθ, βαρυνόμενη από ένα τρομερό μυσ-τικό που την βασανίζει...

ΤΟ ΝΕΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ
«ΧΑΜΕΝΗ ΕΥΤΥΧΙΑ»
το άποιο άρχίζει από σήμερα στη σελίδα αυτή, εινε ένα άπό τα πλέον συγκλονιστικά άριστουργήματα της παγκοσμίου φιλολογίας. Πρόκειται για το τρομερό μαρτύριο και τη συντοκρατική περιπέτεια μιας γυναικός, η οποία άναγκάζεται την δεύτερα ημέρα του γάμου της να εγκαταλείψη τον άγαπημένο της σύζυγο και να έξαφανισθ, βαρυνόμενη από ένα τρομερό μυσ-τικό που την βασανίζει...

Δώσε μου τά χείλη σου, μικρούλα μου...

Και η Μαρκελίνα έπεφτε στην άγκαλιά του και τον φιλούσε, τον φιλούσε γλυκά, παθητικά, παρα-δομένη κι' αυτή στο μέθος της άγάπης κάτω απ' τους άσημένι-ους καταρράκτες του φεγγαριού.

Ξαφνικά την σίση τη νύ-χτα έτάραξαν οι μελωδικοί ήχοι ενός όργανου που έπαιζε, όχι και πολύ μακριά, κάποιο γνωστό τραγουδάκι.

—'Η Μαρκελίνα χαμογέλασε. —Εινε ο Ζαντί, έλεγε, ο καλό-καρδος στρατιώτης που ύπηρξε άλλοτε στο Σώμα του πατέρα μου. Παίζει το όργανό του.

—Τι γλυκά που άντηχει η με-λωδία στην έρημια, μέσα στη σε-ληνοφώτιστη νύχτα! έλεγε ο Πέ-τρος.

Και σκύβοντας φίλησε τη Μαρ-κελίνα στα μαύρα γεμάτα έρωτα μάτια της.

Την άλλη μέρα οι νεόνυμφοι ξαναδύηκαν από τον πύργο να κάμουν τον περίπατό τους. Μόλις είχε βραδιάσει ο ήλιος.

Έξαφνα σταμάτησαν απότομα. —Είνας ίππείας φάνηκε νάρχεται από το αντίθετο μέρος.

Μόλις πρόβαλε μπροστά τους κι' άντικρυσε τον Μτωφόρ, μια κραυγή του έξερυσε: —'Ο Πέτρος Μτωφόρι!

—'Ο Ζάν Νταγκέρ ντ'ε Μορι-μέα! έξερύονσε κι' ο Μτωφόρ.

Πάνω στο έδαφος του ο Πέτρος δεν πρόσχεε την Μαρκελί-να, η οποία είχε νάμνηχτη άπότο-μα. Είχε λυσιτε σάν να έπρόκει-το να σωφιστεί κάτω, είχε γίνει ώχρη σάν νεκρή.

Δεν άκούσε την πηλγμένη κραυ-γή που έξερυε από τά χείλη της: — Γνωρίζονται!... Δίκαιε Θεέ γυφρίζονται!...

Ο ίππείας ήταν μετρίου άνα-στήματος, με τετράγωνους ώμους, γεμάτος όγυα και δύναμι, στυν-μήλικος του Μτωφόρ, όχι παρα-πάνω των τριάντα έτών δηλαδή.

Δεν ήταν άσχημος.

Μά ήταν κοκκινωπόαλλης και το χρώμα αυτό των μαλλιών και των φρυδιών του και τά γκριζά μάτια του τον έκαναν άσχημο, του έ-διναν μια έκφρασι ά ρώπου ά νεκρικού και άκαρπού.

Τοιμαζόταν να πηδ' η από το άλγος του και να λ' έρη κοντά στον Μτωφόρ, όταν το βλέμμα του έπεσε πάνω στην Μαρκελίνα.

Τά μάτια του άστράπησαν τότε αλλόκοτα.

Το πρόσωπό του πήρε μια έκ-φρασι είρωνική, κάτι το σατανι-κό...

Ο Πέτρος δεν άντελήφθη τί ποτε απ' όλα αυτά.

Με πρόσχαρη φωνή έλεγε στον Ζάν: —Δεν το ήξερα πως βρισκό-σουν στη Βρένη.

Μόλις χθές ήρθα, ύστερα ά-πό μεγάλη άπουσία, στο άπάντη-σε ο Ζάν, Δεν πρέπει πως τόσο να παραέγευεσαι που με βλέπεις έ-δώ. Έδώ γεννήθηκα, όχι και πολ-λό μακριά απ' τον πύργο του Μπεισάδων. Σ'υ όμως;... Σ'υ ε-γώ;... Παρισίους, τί γυφύσεις στα μέρη αυτά;

—Ω, Θεέ μου! Εινε άπλο-στατό, άπάντησε ο Πέτρος. Χθές μόλις έτέλεσα εδώ τους γάμους μου.

Γύρισε συγχρόνως στη Μαρκε-λίνα και της έλεγε: —Άγαπή μου, σου παρουσι-άζω τον κ. Ζάν Νταγκέρ ντ'ε Μοριμεμέαλ, φίλο μου από το σχο-λείο.

Ματριάζαν τότε το βήμα τους, έγεννε ο ένας κοντά στον άλλο και τά χείλη τους ένώοντο σ' έ-να φιλόγερο φίλημα.

—Άγάπη μου. Έλεγε συγκινη-μένος μεσάμενος από ήδονη ο Μτωφόρ, φίλησε με, φίλησε με ά-κόμη... Είμαι τόσο εύτυχισμένος!

—'Η θέσις της τη στιγμή αυτή ήταν τραγική, φρικτή, άπερίγρα-πτα δύσκολη.

—'Η καρδιά της χτυπούσε δυνα-τά σάν να έπρόκειτο να σπάση, να γίνει κομμάτια.

Αισθανόταν ζάλη.

—'Αν δεν έσπριζέτο στο χέρι του σύζυγού της θα σωφιστότανε κάτω.

Τά γόνάτα της έτρεμαν και λύ-γιζαν.

Χωρίς να προσέξη την κατάσταση της σιζύγού του, ο Πέτρος έ-ξακολούθησε: —Νά, λοιπόν, που η τύχη μάς έφερε σ'αυτήν, άγάπη μου φίλε. 'Ο-πως σ'όν είπα, έτέλεσα χθές τους γάμους μου εδώ. 'Η κόρη του κό-μητος Μοντεσκούρ, η λατρευτή μου Μαρκελίνα, δέχθηκε να με

κάμει εύτυχισμένο. Και είμαι προ-γματικά ο εύτυχότερος των θνη-τών.

—'Α, μάστιχα... μάστιχα, ένθυ-μομυα, έλεγε ο Ζάν. Είχα άλλοτε την τιμή να είμαι ένας από τους φίλους του κόμητος Μοντεσκούρ. Σε συγχάρω, φίλε μου. Έκαμες έ-να πρώτης τάξεως γάμο.

Οι δύο παλαιοί σύμμετρα μι-λήσαν μερικά άκόμη λεπτά κι' ά-ποχαιρέτισθηκαν.

Όταν ο Πέτρος και η Μαρκε-λίνα συνέχισαν τον περίπατό τους η δυστυχισμένη νερά σύζυγος ή-ταν σέ άξιοβρηχητή κατάστασι.

Με άράνταστο κόπο κατώρθωσε να βελήξει.

Το στόμα της ήταν στεγνό, δεν μπορούσε ν' άρθρώση ούτε μια λέ-ξι.

Ο Πέτρος το άντελήφθη κι' ά-νησυχήσε: —Τι έχεις, άγάπη μου; Είσαι άάδωκτη!

—Δεν έξρω, φίλε μου, δεν νοί-ώω τον έαυτό μου και τόσο κα-λά. Θα ήθελα να καθίσω κάπου.

Κάθισαν στην άκρη του μονο-πατιού πάνω στο μαλακό ταπέτο της χλοής.

Μακριά, άντηχούσε, σβίνοντας διαρκώς, ο ρυθμικός ήχος του καλπισμού του αλόγου του Ζάν Νταγκέρ.

Η Μαρκελίνα σιωπούσε.

—'Ανήσυχος ο Μτωφόρ έσκυψε και φίλησε το χέρι της.

—Τι έχεις, άγαπημένη μου; τη ρώτησε. Τι σού συμβαίνει;

—'Εκείνη δεν τού άποκρίθηκε. Έσκυψε το κεφάλι της κι' ά-ναστήνασε.

Ο Πέτρος πήρε το χέρι της άνάμεσα στα δικά του.

—Μαρκελίνα... άγαπημένη μου, είσαι άρρωστη;

Η Μαρκελίνα σήκωσε άπότομα το κεφάλι της και τον κυττάζε στα μάτια.

Θεέ μου!

Ο Μτωφόρ έφριξε, έννοιωσε έ-να δυνατό τιναγμό στην καρδιά.

Τό βλέμμα εκείνου της Μαρκε-λίνας δεν το έσφαιγε άντικρύς με-χρι της στιγμής αυτής.

Τά μάτια της είχαν πέσει στα χείλη της Μαρκελίνας, τα γεμάτα περιπάθεια, ήσαν τά-ρα άγρια, σκληρά, βλασφη-μαία, τρελλή, μάτια γυναικός που νοιώθει στην καρδιά και στο μυαλό της την πιο άγρια, την πιο τρομερή ήθηκη τρικυμία.

Ο Μτωφόρ αισθάνθηκε ένα ό-δυνηρό σφίξιμο στην καρδιά.

—Μαρκελίνα! τραύλισε, άς γυ-ρίσουμε στον πύργο. Είσαι άρ-ρωστη...

—Έφτασαν στον πύργο.

Είχε νυχτώσει πιά και το σκο-τάδι έσκέπαζε το θλιβερό, γέμικο κτίριο.

Η Μαρκελίνα έτρεξε, μόλις ά-νέβηκαν επάνω, στο δωμάτιό της.

Νευρική κρίσις την έπιασε κι' έπεσε στο κρεβάτι. Δυνατόι σπα-σμοί συγκλονίζαν το γτελικάτο κορμί της.

Ο Μτωφόρ της μιλούσε τρυ-φερά: —'Ησύχαζε, άγάπη μου... Μαρκελίνα μου, γλυκεία μου Μαρ-κελίνα, πάψε να βασανίζεσαι κα-λή μου. Πες μου τι έχεις. Δεν έ-χεις έμψι σ'όνη σ'ε μένη;

—Μ'ελαινα δεν τού άπαντά. Τον κυττάζει με μάτια θαλά, σάν να η το γυφρίζει.

Η παρυχή της η νευρική όλο και μεγαλώνει.

—'Εκείνος έινει! φωνάζει ά-γρια. Τόν είδες;... Εκείνος εινε. έκείνος!... Σκότωσε τον λουπόν. Σκότωσε τον!...

Η ΝΥΜΦΗ ΤΟΥ ΝΥΜΦΑΙΟΥ 'Η πεντάμορφη Κωνσταντία Χοχενστάουφεν

Τά κόκκινα σανδάλια μιάς αούλικής

Επαίε ότι για ένα διάστημα του η Κωνσταντινούπολις έ-πεσε στα χέρια των θράκων, η 'Ελληνική Αυτοκρατορία μεταφέρθηκε στη Νίκαια του Πόντου, άς δτου με τον καιρό έβιωσε τους θράκους από το Βόσπορο και έξαγύρισε από Βυζάντιο. Αυτό το είδαμε πως έγινε σέ προηγου-μενο σημείωμα. Πριν γίνει όμως, και άφού ο 'Ελληνικός αυτοκράτορ Θεόδωρος Άσκαρις πέθανε, η πρώ-τεύουσα μεταφέρθη άλλοι πράγ-μα που άξίζει να το έξερουμε, γι-ατί εινε θεμελιώδες λεπτομέρεια στη μεσαιωνική ιστορία μας.

Ο Θεόδωρος Άσκαρις είχε ά-δέρφια να τον διαδεχθούν. Άλλά τ' άδέρφια αυτά τάπιασε κατόπι μάχης και τά τυφλώσε ο 'Ιωάν-νης Βατάτζης για να σφετερισθί το θρόνο. Αυτός ήταν ευπατρίδης από τη Θράκη, φιλόδοξος και γεν-ναίος, και άπας έρόρεσε το στέμ-μα, γιό ν' άφορλούσε όσέφθηκε πως στη Νίκαια μπορούσε να ύ-ποστει καμιά μεγάλη προσβολή.

Γι' αυτό η γυναικά του η Ειρή-νη τον συμβούλευσε να έγκατα-στήσουν την Αδλή του θάβειά στην Μικρασιατική ένδοχώρα.

Έτσι, το 1222 έλθευμε έα-φου ένα μικρό και γραφικό χω-ριουδάκι του Τριάλου (Μπου-ντάν), εκεί κατά το Σίγλυο της Μαγνησίας, 28 χιλιόμετρα από τη Σμύρνη, να παίρνει μυθική λαυ-τρότητα και ν' άνακηρύσσεται αυτο-κρατορική πρωτεύουσα. Χτίσθηκαν ταλάτια στο ώραιο τοπίο, τό τωρινό Νιφ των Τούρκων, το 'Νιφιο' των Σμυρνιών της γενέας μας, αϊ και γεννήθηκε κι ο διάδοχος, ο κατόπι βασιλεύσας Θεόδωρος, που τον βάφτισε έτσι ο πατέρας του για νάχει συνέχεια προς το όνομα του πρώην αυτοκράτορος.

Το 1244 όμως η Ειρήνη είχε πεθάνει. Κι' ο 'Ιωάννης Βατά-τζης, δεν μπορούσε να μείνει χή-ρος στην έρημια. Ήταν γέρος βέβαια, και κουρασμένος από τις έκστρατείες, άλλα δεν τάβασε κά-τω η φλογερή ιδιοσυγκρασία του. Άπαύτισε άπαύδησε γυναικά στο πλάι του. Κ' έστειλε στην Ευρώπη να την βρει. Και τί βρή-κε; Ένα ζωντανό άριστούργημα. Τό θελκτικότερο κι' εύγενικότερο θηλυκό του αιώνα του. Βασίλευε στη Δύσι ο σφοδρός αυτοκράτορ Φρειδερίκος ο Β'.

Ένας ισχυρός δύναστης ποδχε και το γιού του τον Μωιφρέδο βαλμένο βασιλιά της Σικελίας και πολεμούσε έ-ξωντοτικά τη φραγκιά. 'Ο Φρει-δερίκος ήξερε κι' άρχαία έλληνι-κά και τάγορα φαίνεται παρφή-μα, καθώς άποδεικνύει η άλλη-λογραφία του. Χάριν των πολιτι-κών του, λοιπόν, σκόπη, προθυ-μοποιήθηκε να δώσει σύζυγο στον Βατάτζη, την άγγελόμορφη κι' άλ-θέρια θυγατέρα του κ. Κων-σταντία, που ήταν σάν λουλούδι της άρρας, λεπτή και άρσερη.

—'Ο 'Ελλην αυτοκράτορ πάλι, σ'α-λογίστηκε τά μεγάλια όφελήματα σε ύποσπριει ποδχε να καρπωθί από μία τόσο σπουδαία συγγέ-νεια!

Έτσι, ο γέρο φάουσε της Ά-κατολής έπαρνε στο κρεβάτι του την όμορφη παιδούλα. Μαργαρί-τα, φερμένη από την πατρίδα του Γκαίτε και π' έθιγε στο μακρινό άντρο του φιλόδοξου θαμνώθηκε από τά κάλλη της γυναικίας του. Στην Πρωσία έγινε ο έπίσημος

παίς του θρόνου, της πρότεμης—γιατί ήταν πάντοτε νέα και ώραία—να την κάμει...φαινεάα του η Γυναικά του δεν την έκανε, γιατί ήδη είχε άλλη στη θέσι της. 'Η Αυτοκράτειρα Κωνσταντία έγκαίε το μοσχοβολισμένο Νυμφαίο ως χήρα, με το πρώτο της άνομα Κωνσταντία πρυγκάπισα Χοχεν-στάουφεν!

Πού ά πήγαινε; Θυμήθηκε ένα συγγενή, τον Πέ-τρο Γ' βασιλέα της Άραγώ-νίας και κεί, κατά την 'Ισπανία κατηύονε τά θλιβερά της όημα-τα, σέρνοντας μαζί, μοναδική πα-ρηγοριά, και τη μικρή θυγατέρα της, πεντάμορφη και κείνη όπως κι' η μανά της. Για ν' άποφύ-γει τους πειρασμούς του κόσμου, έκαμψε την καλλονή της σ' ένα μακρύ ράσο, κι' έτσι άποτραβή-χτηκε στο άστυλο του Άγιού 'Ιω-άννου, στο φιλανθρωπικό νοσοκο-μείο της Βαλένθιας, όπου άκόμα σώζεται έντετατισμένο ένα κομμάτι μάρμαρο που γράφει: α'Ενθάδε κείται η δεσποινία Κωνσταντία, σεπή Αυτοκράτειρα της 'Ελλά-δος'...

ΚΩΣΤΑΣ ΑΘΑΝΑΤΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ἀνέκδοτα

ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΝΤΕ ΣΤΑΕΛ

Η κυρία Στάελ και η κυρία Ρεκομπί μολοντί ήσαν αντίζη-λες, ήσαν άχώριστε φίλες. Μία μέρα λοιπόν, ένας εύφυλόλογος τους έλεγε για να τις καλακώση: — Βρισκόμαι αυτή τη στιγμή άνάμεσα στην καλλονή και στο πνεύμα!

Άμέσως τότε, η Κσ Στάελ, η όποια τρέφθηκε με το κομ-πιμέντο αυτό, γύρισε και έλεγε στον εύφυλόλογο κύριο: —Σεις όμως, κύριε δεν έχετε ούτε από το ένα, ούτε από το άλ-λο!...

Κόκκαλο ο εύφυλόλογος.

ΤΟΥ ΜΑΛΕΡΜΠ

Ο ποιητής Μαλέριμπ έκτός του ότι ήταν τραυλός, είχε και το έ-λάττωμα να φτύνει καθώς διαβή-κα τα ποιήματά του. Για να δια-βάση ένα τετράστιχο έπρεπε να φτύση πέντ' έξη φορές.

Όταν λοιπόν κάποτε τον είδε κάποιος συνάδελφός του ν' άπαγ-γέλη τους στίχους του, έλεε: —Δεν αναστήνασ στην ζωή μου άδύναμο πιο ύ γ ρ ό απ' τον Μα-λέριμπ και ποιητή η ρ ό τ ε ρ ο απ' αυτόν!

Ο ΔΕΚΑΛΟΓΟΣ

ΤΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ

1) Φροντίζετε να πλένετε κάθε έβδομάδα τά δόντια σας με μαγει-ρικό αλάτι. 'Η πλύσι αυτή εινε πολύ όφελιμη.

2) Όταν έχετε περπατήσει πολ-λύ, μπορείτε ν' άνακαλύψετε τά πόδια σας κένοντας ένα θερμό ποδόλουτρο, φού ρίξετε και λί-γο αλάτι στο νερό.

3) Νά άποφεύγετε τη χρήση του σαπουνιού και να μη το με-ταχειρίζεστε παρα μόνον όταν εί-νε εξαιρετικής ποιότητας.

4) Νά μη τρώτε ποτέ άπρωθ-λυκά, αλλά να σπώνεστε απ' το τραπέζι προτού χορτάσετε καλά.

5) Άν έχετε στο δωμάτιό σας κουκούλια μπορείτε να τά δια-λύετε κερώνοντας στο παράθυρό σας ένα κλαδί εύκαλιππου.

6) Το ίδιο δεινρό προτιμάτε να φυτεύετε και στις αώλες σας γι-ατί στεγνώνει γρήγορα το έδαφος άπορροφώντας την ύγρασια.

7) Νά κάνετε περιπάτο μία ώ-ρα τουλάχιστον κάθε μέρα. Έπι-σης από καιρό σε καιρό να κά-νετε και βάλασινισ, έκδρομές.

8) Τη νύχτα πρέπει ν' άφάνετε άπαράπτητος το παράθυρό σας ά-νοιχτό για να άναεώνεται ο αέ-ρας του δωματίου σας.

9) Προσέχετε να μη φορδτε ούτε το χειμώνα ρούχα πολύ θα-ρεία.

10) Κάθε μέρα, ύστερα από το γεύμα, πρέπει να πλένετε, τό στόμα σας και τά δόντια σας.

23 Όλη της η ύπαρξίς είχε φλογισθή γι' αυτόν. Λαχταρούσε τα χάδια του, τα φιλήματα του. Και με τον ξαφνικό αό το πόθο, έβλεπε τον κίνδυνο που κοε λόταν απέναντί από το κεφάλι της, ως την ημέρα της δίκες.

Η ΦΡΥΝΗ ΔΙΚΑΖΕΤΑΙ

Την παραμονή της πολύκοπτης δίκες, έφθασε στην Αθήνα ο Πραξιτέλης. Όταν άκουσε για την καταγγελία, έμεινε σά κεραυνοχτυπημένος. Πρώτη φορά τόν εβλε ή Φρύνη έτσι γλω μιά, έτσι παραγευμένο. Και κατάλαβε πως ή άγάπη του έμενε πάντα φλογερή. Τό κατάλαβε αό τού, μιά δέν ένοιωσε εκείνη τη ζεστασιά στην καρδιά που ένοιωσε άλλοτε όταν συλλογιζόταν τη λατρεία που της είχε ο μεγάλος καλλιτέχνης.

Ήταν μιά υπέρολαμπρη αποιλιάτικη ημέρα. Ο ήλιος φίλιωσε θεοιά τα μάματα του Παραθενών απάνω στο βουνό και οι στήλες του φαίνονταν σάν εξαυλωμένες μέσα στο διάφανο φάος.

Πλήθη λαού συνωστίζονταν και μέσα στην άγορά και απέξω. Ποτέ δίκη δέν είχε συγκινήσει τόσο τα πλήθη. Άριστοκράτες και φτωχοί, άντρες, γυναίκες και παιδιά, ένοιωθαν την καρδιά τους να γυμνιά από άπνοια και φέλιος, και έγθοοι. Τά αίσθηματά ήταν διασπείνα. Οι περισσότεροι θέβαια εύχονταν να σωθή ή ζωή της πανέμορφης έταίρας, της γυναίκας που ήταν γι' αυτούς ή προσωποποίηση της ομορφιάς, ίδια ή θεά της άνάπτυς και της όμορφιάς. Ύψιχον δίωκε και οι φανατικοί έθνοοι της... Άντρες που είχε αποκοούσει, γυναίκες που τη χέλευαν, φίλοσοφοι που την θεωρούσαν έπικύνδωνη και την χέλευσαν και αότοί.

Γιατί τό άγάλμα της Φρύνης να βρίσκεται στους Δελφούς; Αότη ή έρώτησι βασάνιζε πολλά μυαλά φιλοσόφων.

Όταν ήλθαν οι δικαστές, τό πλήθος άναταράχθηκε με περίεργεια. Σοβαροί, κάθισαν στις θέσεις τους. Και άκούσε μετά κάθισε στη θέση του και ο Εύβας, ο κατήγορος Αυό λεπτά άρόγροτα, ο ψήθουρος του πλήθους έδειξε πώς είχε έλθει ή Φρύνη.

Όλδόφθ, μιά ένα σοβαρό, πονεμένο χαλιόγελό στή χέλιη, προχώρησε ή έταίρια. Δίπλα της εύ θηενής, άγέρωχος, ο Ύπεριδης, ο συνήγορός της. Κάθισαν και οι δύο στις θέσεις τους. Και ή συνεδρίασις άρχισε.

Στις έρωτήσεις που της έκαναν, ή Φρύνη άποκρίθηκε μετρημένα, με άξιοπρέπεια. Ο Πραξιτέλης, άπέναντί της, της έκανε ένθροοντικά νοήματα, ενώ ο ίδιος ένοιωθε τά γονάτά του σάν παραλυμένα. Ή Φρύνη φαίνόταν έντελώς άτάραχη. Όταν τέλειωσαν οι έρωτήσεις και ή άπόρριψις του κατηγορού, πήρε τό λόγο ο Ύπεριδης. Ή σιγή στην άγορά έγινε πιά βαθεία. Μερικοί ψήθουροι μόνάχα άκούσθηκαν μιά σιγυή.

λέει να την θανατώσουν. Ένοιωσε ξαφνικά ένα σύγκρου ή γυναικά. Ή φωνή του Ύπεριδης όμως όλο και δυναμωβαίνε, γινόταν βροντερή. Τά έπιχειρήματα έρχονταν τό ένα μετά τό άλλο. Θά μπορούσαν να κλονίσουν και βράχους. Τά χέλιη όμως τόν δικαστών έμεναν σφιχτά.

Κάποτε, σέ μιά διακοπή, έσκυψε ή Φρύνη στον συνήγορό της και τού ψιθύρισε: — Μοφ φαίνεται πώς μιλείς σέ βράχους. Δε βλέπω τόν οίκο στή πρόσωπά τους.

Ο Ύπεριδης δέν άποκρίθηκε. Τό πρόσωπό του ήταν σκεπτείνό. Έβλεπε και αυτός την άντίδρασι στις ψυχές των δικαστών. Διαισθανόταν την έχθρότητα τους. Και ο κόσμος βαθύς ψυχολόγος, άρχισε τόν ψήθουρο: — Είνε χαμένη!... —Θά καταδικαστή.

Κόμια στήν όμορφή της! — Είνε Ιεροσυλία. Άνθρώποι δέν έχουν τό δικαίωμα να καταστρέφουν ένα τόσο τέλειο πλάσμα τών θεών.

— Όχι, πρέπει να καταδικασθή, για να μη γίνουν πιά άναίδεις άκόμα και πιά άσεβείς οι άλλες γυναίκες. Μαζεμένες σ' ένα δώιλο, παρακολουθούσαν τη δίκη οι έταίρες. Ήταν οι μόνες γυναίκες, γιατί οι σπεινές Αθηναίες δέν παρουσιάζονταν ποτέ σέ δημόσιες συγκεντρώσεις. Ντυμένες με πολύχρωμα πολυτελή φορέματα, κτενιμένες πο λυλόκα, άποτελούσαν μιά φανταστική άνθόδωσιη άνάμεσα στους άνδρες. Τά πρόσωπά τους δίωκε δέν είχαν τη συνηθισμένη παιχνιδιάρικη έκφρασι. Σοβαρές όλες, κύτταζαν τούς δικαστάς με μάτια διαπεραστικά και τά στήθη τους πάλλονταν από άγωνία. Ή δίκη της Φρύνης ήταν και δίκη δική τους. Άλλοιόμο, άν όλοι φέρονταν σάν τόν Εύβια. Τότε θά κινδύνευαν τά κεφάλια όλων τών έταίρων. Πότε - πότε ψι θύριζαν στη Φρύνη λόγια ένθροοντικά.

Ή Φωνή σά νάχανε σιγά - σιγά τό θάρος της. Ο Ύπεριδης όλο μιλούσε. Τό πρόσωπό του ήταν ξαναμμένο, τά μάτια του πετούσαν φλόγες.

— Αεφανα, ή φωνή του κόπηκε σάν από ένα λυγμό. — Όλοι τόν κύτταζαν και ή συγκίνησι πέρασε φανερά στις καρδιές του πλήθους. Οι δικαστές, σά να μαλάνωσαν. — Ο λυγμός αυτός του συνήγορού της έκανε τη Φρύνη να γυρίσει τά μάτια της επάνω του. Με μιά σέ ορόβος που είχε άσχοιει να την παγώνη, έβουσε από την ψυχή της. Παράξενο! Όλα της φάνηκαν πώς έσβυσαν. Πώς τό δικα στήρη ήταν μόνάχα ένα άσχημο όνειρο. Φανταστικά πλάσματα οι σοβαροί, άπειλητικοί δικαστές, και μόνάχη δάλθθεια ο λυγμός του Ύπεριδης.

Τό πρόσωπό της έγινε κατακόκκινο από χαρά και συγκίνησι.

— Μ' άγαπάει! Μ' άγαπάει! Θάθελε να τη τραγουδήσει έξω, σάν άνοιξιτικό άέρα. Νά την άκούσουν τά πουλιά, να την κάνουν τραγουδι πάλι.

Όχι! Δέν ήταν ο έπαγγελματίας ρήτωρ, ο σοφός άγορητής, ο εύφραδής συνήγορος που μιλούσε τώρα. Απάνω από την έπαγγελματική του Ικανότητα, εκείνο που συγκίνησε άσπασιαία τά πλήθη, ήταν ένας λυγμός. Και ο λυγμός αυτός δέν θάβγαίνει από τά στήθη του, άν δέν την άγαπούσε. Όχι! Δε μπορούσαν να την κα τώσουν.

Πρόσδεσις

Ο δημοδιδάσκαλος του μικρού χωριού χωριόβ διδάσκει στους μαθητάς του την πρόσδεσι. — Δέν μπορείτε να προσθέσετε δύο πράγματα διαφορετικά, τούς λέει, Π.χ., άν προσθέσετε ένα άχλάδι και ένα ροδάκινο, δέν θά έχετε ά άποτελέσμα ούτε δύο άχλάδια ούτε δύο ροδάκινα.

Μόλις τό άκούσε αότό ο Κωστήκης, γυλιός του γαλακτοπώλη του χωριού, σήκωσε τό ζέρι του και ζήτησε την άδειά να μιλήσει. Ή άδειά του δόθηκε και τότε ο μικρός φώ ναζε θριαμβευτικά: — Αότ' όπου μπει να μη γίνεσαι με άχλάδια και με ροδάκινα. Έάν όσος προσθέσω με μιά όκ' άχλά και μιά όκ' άχλά νερό, τότε έχω με δύο άκάδες γάλα.

Και έπειδή ο δάσκαλος τόν κυττάζει έκπληκτος, ο μικρός προσθέτει: — Μάλιστα, μάλιστα, έτσι είναι. Ρώτησε, άν δέν πιστεύεις και τόν πατέρα μου.

ΡΟΔΑΝ

ταδικάσουν, μιά και την άγαπούσε ο Ύπεριδης!

Αισθανόταν σά ζάλη από την εύτυχία της τώ ρα ή Φρύνη. Ποτέ δέν είχε καταλάβει πόσο τόν άγαπούσε ή ίδια. Τά μάτια της για μιά στιγμή συνήτησαν τά μάτια του Πραξιτέλη. Ήταν γλω μός και αυτός, και ή άγωνία φαίνόταν ζωγραφισμένη στη σοβαρή μορφή του. Μά ή Φρύνη δέν πόνεσε με τόν πόνο του. Της φάνηκε ξαφνικά ξε νος ο άντρας αυτός, που την είχε θεοποιήσει. Χρόνια ζούσε ο ένας κάτω από τη σκιά του άλλου. Ο κόσμος δέ μπορούσε να έγνωρίσει πιά τόν Πραξιτέλη από τη Φρύνη. Τό δνιουρνό από τό πλάσμα του. Μά ή ίδια ή γυναίκα ένοιωσε τώρα, ξαφνικά, πώς όσο και να τού τώ είχε γαρίσει όλα, κάτι είχε κρατήσει να τόν έαυτο της. Και αότό τό κάτι ήταν εκείνο που άνηκε στήν άλωση, στην πρώτη της άληθινή, σοβαρή άνάπτυ.

Ο Ύπεριδης έλεγε. Ή φωνή του ήταν τώ ρα βραχνή. — Τη γυναίκα σότη, την άγάπησα!... Ο κόσμος λούφρασε. Τόν κύτταζαν με θαυμασμό, με ζήλεια. Οι δικαστές και ψιθύριζαν μεταξύ τους. Οι έταίρες σκούπιζαν τά δάκρυα από τά μάτια τους.

Μόνη ή Μυοίνη, άπόμειρα από τις άλλες, δάγκωσε τά νύχλια της τόσο, πού μάταιον. Ή Φωνή δέν άκουσε πιά τίποτε. Μονάχα, τό θεϊκό τραγουδι πούκλειαν οι άπλές του λέξεις.

— Τη γυναίκα σότη την άνάπησα. Ο Εύβας, με τό πόσοά του τού βατοάνου, σποφονύριζε άνήγωνα τά υάτια του. Τό ύψος άσχημαίνε άκόμα πιά πολύ τη γλωή του φυσιογνωμία. Ή φωνή του άκούσθηκε άποκρουστική:

— Ο έωος θαλώνει τη σκέψη!... Οι δικαστές κατασφύβισαν. Ή σανεοή δολονία του συνήγορού πώς άνασάει την κατη γοοουμένη, σά να μη τούς άρεσε. Έσπυσαν και κάτι ψιθύρισαν μεταξύ τους. Ο Ύπεριδης σταμάτησε και δάγκωσε τά νύχλια του. Κατάλαβε, πώς τό πάθος του τόν είχε πασάσει να κάνει ένα έπαγγελματικό λάθος. Μά ήταν άογιά, να δέν τό διορθώσθ. Τό αίμα άνέβηκε στο κεφάλι του.

Ή Φωνή τά κατάλαβε και αότη με την έμυνάδα της όλα. — Είμαι χαμένη, σκέφθηκε. Τά περίεργο! Δέ λυπήθηκε τώρα. Τά δάκρυα που άνέβηκαν στή μάτια της δέν ήταν δάκρυα λύπης και όόθου. Ήταν δάκρυα άνάπτυς. Ο Ύπεριδης, από άνάπτυ δέ μπόρεσε να την ύπερασπιστή όπως έπρεπε! — Αεφανα, ο Ύπεριδης σήκωσε τό κεφάλι του. Ή στυνιαιία του άποθόραονει έσβυσε. Τά μάτια του άστράψαν πάλι, τά χέλιη του πήραν τό συνηθισμένο τους ειρωνικό τους χαμόγελο.

— Άνδρες Αθηναίοι, φώναξε με βροντοή φωνή. Δέν είναι δυνατόν να στείλετε στο θάνατο τη γυναίκα που λατρεύετε σά θεά. Ή γυναίκα σότη είναι άληθινή θεά. Τέτοια όμορφιά, δέν χάρισαν οι θεοί ποτέ σέ θνητή. Και άν κανείς από σάς δυσπιστή, δέν έχει παρά να ιβή με τά ίδια του τά μάτια την όμορφιά της θεάς.

Όρμητικός, με μάτια άσπασφτερά, ζύγωσε τη Φρύνη. Αότη έμεινε αστυμένη. Και ο Ύπεριδης, με χέρια γεμάτα πυρετό, άρπαξε τό χιτωνίσκο της, τό λεπτοφασμαμένο, και τόν έσκισε. Τά στήθη της έταίρια άποκαλύφθηκαν, δόλβουκε άνθοι, μιστοί, όνειρο όμορφιάς και όγείας.

Ή Φρύνη κατέβασε τά μάτια της και κοκκί νισε. Οι δικαστές έμειναν για μιά στιγμή σάν κεραυνοχτυπημένοι. Και τό πλήθος, σήκωσε τά χέρια του ψιλά, λές και έπικαλείτο τη θεά.

— Αθηναίοι! φώναξε ο Ύπεριδης με πάθος. Τό σάμα αότό που προσκυνάτε, τό έχετε στήση μαρμάρινο στούς ναούς. Στις θεσπίες, στούς Δελφούς, τά πλήθη λατρεύουν την Αφροδίτη με τη μορφή της Φρύνης. Και ενώ προσκυνάτε τό άψυχο μαρμάρινο, θά στείλετε στο θάνατο τό ζωντανό πρότυπο, την άληθινή όμορφιά! Έμπρός, άποφασίστε!... Άν άποφασίσετε την κατα δίκη της, καταδικάζετε τόν έαυτό σας. Αίώνες οι άνθρωποι θάχουν να λένε πως οι Αθηναίοι δικαστές ήταν τό λιγώτερο, τυφλοί.

Αργά, ή Φρύνη σκέπασε τη γυνή της όμορφιά. Βάσταξε κάμπουσα όρα άκόμα μια θρη σκευτική σιγή, στο άκροσκήριο. Όλοι την κύτταζαν με όθος. Όσο και να ήταν βρολός ή όμορφιά της, όσο και να την είχαν ιβή από μια κρυά τά πλήθη στην Έλευσινά γυνή, τώρα που την έβλυναν από κοντά, δόλυνόταν, ένοιωθαν ζάλη.

Όπως λούφραζαν με μιάς όλοι, έτσι ξαφνικά σήκώθηκε ή θριαμβευτική ίαχη τού πλήθους. Και οι δικαστές σπκώθηκαν. Οι όμορφες τους άλλαξαν άμέσως έκφρασι. Ένα Ικαρό χαμόγελο άνήισε στή σοβαρά τους πρόσωπα. Και ή λέξι που χαρίζει τη ζωή, βγήκε από τά χέλιη τους. — Αόδα!

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ή συνέχεια.

ΚΛΕΦΤΗΣ ΓΙΑ ΝΑ ΤΗΝ ΚΕΡΑΙΣΗ!...

Τους ένωσαν οι καρδιές του: και τούς χαρίσαν όλα τ' άλλα: Ο κόσμος, οι κοινωνικές συνθήκες ή άλύγιστη έπιμονή τών δικών τους. Έκείνος ήταν υπάλληλος σέ μια Τράπεζα — έδώ και τριανταέννέα χρόνια... Έκείνη, φτωχούλα, κόρη άνθρώπων εργατικών, τιμώ, αλλά φοβερά λογικών.

Αν τόν πάρης τό Νίκο, της έλεγε ή μητέρα της ή ζωή σας θά κυλήσει σπιδριμένη με φτώχεια, γκρίνιες και δυστυχία. Όμορφη είσαι, Αόλα μου, πρέπει να πάσης έναν πλουσιό, να ζήσης άνε. ξόρτητη και εύχυστη ζωή... — Άσε τά μαντάλα, Αόλα! Τι θά πη να πωλήθης; Νά καταφέρης με τη όμορφιά σου να ξεφυγής απ' τη σπιδριμένη μας μζέρια; Στο λέω σά μάννα σου, για τί σ' άγαπάω και έβλω τό καλό σου.

Ο Νίκος ο άγαπημένος της, ένοιωσε πώς ή χρηματική άφοουθ θά τόν έκανε να χάση την καλή του. Ήταν ίσαιο-άνθρωπος νέος, δουλευτής, με μεννόλο μέλλον. Ή άνάπτυ όμως του θάλωσε τό λογικό. Τό μυαλό του σαλεύθηκε! Και ένα οραδόκι, έφτασε στήν όψη του σάντεβού τους κίτρινος, άνα μαλλισμένος, τσίμοντος.

— Τι έχεις, Νίκο μου; τόν έρώτησε ή Αόλα μ' άγωνία. — Νά! Λεπτά... Πολλά λεπτά! της άποκρίθηκε με σαρκασμό.

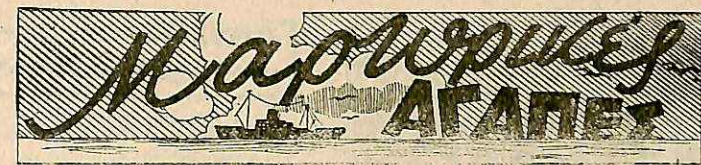
Και έβναλε από την τσέπη του ένα χοντρό πακέτο χαρτονομίσματα. — Που τά βρήκες τόσο λεφτά; τόν έρώτησε ή Αόλα με φέλιος. — Έκλεψα! της άποκρίθηκε έβραχνά.

— Έκλεψε!... — Νά!... Παράξενο σου φαίνεται!... Για να σέ κερδίσω, έκλεψα!... — Και τώρα; — Τώρα, μόλις γίνη έλεγχος στην Τράπεζα θά με άνακαλύψουν, θά με πιάσουν, και θά σά πιάσω στη φυλακή!

— Και τό κέρδος μας; Γέλασε άγρία αότός: — Δε θά με πιάσουν όμως!... Μ' αότά τά λεφτά θά φύνω... Μακάρι, τόσο μακριά, που δέ θα με βώη κανένας!... Δε δουλεύω, και θά κερδίσω και άλλα λεφτά, πολλά λεφτά. Και τότε, θά γυρί

ΘΑ ΠΙΣΤΕΥΑΤΕ ΠΟΤΕ ΟΤΙ...

...Ένα αυγό κόνδρος άέλιζε πολλές εκατοντάδες άγγλικές λίρες, γιατί μόνάχα όκτώ τέτοια αυγά υπάρχουν στον κόσμο: ...Τά άρχαιότερο λεξικό του κόσμου έξεδόθη στην Κίνη κατά τό 1100... — Υπολόγίζεται ότι σ' όλους τούς πολέμους της Ιστορίας σκοτώθηκαν άνω τών έπτά δισεκατομμυρίων ανθρώπων: ...Τό βάρος της καρδιάς μας είναι επάνω - κάτω 75 βράμια, τό δέ μέγεθος της πάλι είναι περίπου ίσο με μιά σφιγμένη γροθιά: ...Η καμηλοπάρδαλις, τό πατό (είδος χελώνης της Αμερικής) και ο σκατζόχοιρος δέν έχουν φωνητικά όργανα και είναι συνεπώς έντελώς θούδα: ...Η Βενετία είναι χτισμένη έ πάνω σέ 118 νησάκια: ...Τό Αμστερνταμ επάνω σέ 100 νησάκια: ...Και τό Γέντ επάνω σέ 26 νησάκια: ...Αν έξαφνα άποξηραίνόντουσαν οι όκεανοί, για να γεμισθούν τις κοίτες τους οι ποταμοί της γης θά χρειάζονταν 35 χιλιάδες χρόνια: ...Ένας Γερμανός στατιστικός λέει ότι ύστερα από 33 χιλιάδες χρόνια, στούς 221 κατόικους, οι 220 θά είναι γυναίκες και μόνον ένας θά είναι άνδρας: ...Γιά να μπόρουν οι κομψές κοριές να φορούν νουνανικά, φονούνται πρής χάριν τών 50 εκατομμυρίων ζώων κάθε χρόνο: ...Ένας έλέφανς μπορεί άνετώνα να σηκώσει 5.000 κιλά: ...Απ' όλους τους ποταμούς της άφης, ο Ορινόκος έχει τούς περισσότερους παραποτάμους και ότι ο άριθμός τούς υπερβαίνει τούς 2.500:

ΕΝΩΜΕΝΟΙ ΣΤΟΝ ΙΔΙΟ ΓΑΦΟ!...

σω να σέ πάρω... θά με περιμένει. Αόλα!... Έγινε τσάη δά μικρούλα και χάθηκε στην άγκαλιά του σάν πληγωμένο πουλί. — Παύσε... τού άποκρίθηκε μέσα στούς λυγμούς της.

ΑΠ' ΤΟ ΛΥΜΟ ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

Εφυγε αότός πριν γίνη ο έλεγχος στην Τράπεζα, μακριά από την Έλλάδα, μακριά απ' τούς γνωστούς, μακριά από την καλή του... Κι όταν τό σκάνδαλο έσπασε, τό στίγμα τών κηλίδων μόνο τ' όνομά του. Ο νόμος δέν κατάφερε να τιμωρήσει τόν ίδιο τόν ένογο... — Είδες;... είπε στη Αόλα ή μητέρα της. Θάπαιρνες έναν κλέφτη!...

Δέν βρήκε τό θάρος ή πονεμένη μικρούλα να της πετάξει κα τάουτος ότι ο Νίκος, ο Νίκος της, είχε γίνη κλέφτης για να την κερδίσει... Έσκυψε μόνο τό κεφάλι της και όπομνηστικά άρχισε να ζή την πικρή ζωή της προσμηνής...

Τά χρόνια δίωκε περνούσανε κι ο Νίκος δέ γυρίσε... Μάταια κι άνόφελα ή άγαπημένη του τόν προσκαλούσε με λαχτάρα τις νύχτες στή άνείρα της... Αυτός είχε χάθι...

Και μιά μέρα, ή πονεμένη μικρούλα, που στή μάγουλά της μα ραρινόντουσαν σιγά - σιγά τά τριαντάφυλλα της χαράς για να γίνουν νάρκισσοι τού πόνου, είπε τό ναί σ' ένα συνοικέσιο πού της προτείνανε με κάποιον άδιάφορο άνθρωπο, πολύ μεγαλύτερο της... Τόν παντρεύτηκε και ύστερα από έξη μήνες, ένα μελαγχολικό δειλινό τού φθινόπωρου, έσφυρησε σά λουλούδι τού τούλειμε τό νερό, προπρόροντας ένα όνομα λαιτρευτό και χαμένο... Ο ΝΙΚΟΣ ΞΑΝΑΓΥΡΙΖΕΙ!...

Περάσανε χρόνια κι άλλα χρόνια... Και μιά μέρα, απ' τό ύπερκοκκίνο της γραμμής, κατέβαινε στην προκυμία του Πειραιώς ένας γε

ροφ σκυφτός, άσπρουάλλος χαμίνος σέ βόσειά άκριβά ποτα. Ήταν ο Νίκος, που γυρίσε πλούσιος, γέρος, τσακισμένος. Τό παλιό τού σφάλμα είχε από καιρό παρανοσφή, τό στίγμα είχε αόσει. Κανείς δέ θυμόσανε πιά τόν παλιό κλέφτη. Ός και τό όνομα του άκόμα τό είχε άλλάξει, για να μην όπσων κανένας δεισμός του με τό άισατολό παρελθόν... Έγκαταστάθηκε στην Αθήνα και τό πρώτο πούκανε, ήταν να καταθέσει στην Τράπεζα τού άλλου ήταν υπάλληλος της, ένα έκατομμύριο για τούς φτωχούς. Κι άόγισε να περνώ τη ζωή του στην πατρίδα με άναθεωρήσεις και καλές πράξεις, γαλιζοντας στούς φτωχούς με σπατάλη τά λεφτά, με την έλπίδα πώς τά λεφτά αότά μπορεί να δημιουνούσανε και μιά εύτυχία, σάν και αότη που είχε χάσει εκείνος για πάντα...

ΕΝΩΜΕΝΟΙ ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

Μιά μέρα δέχτηκε την έπίσκεψη ενός συμβολαιογράφου που πού είχε πείσει τόν γυρισμό του. Τού έβωσε έναν φάκελλο κτερινισμένο στή άκρη, σφραγισμένο με δουλοκέρι. Με κισοδιχτύπι ο Νίκος γνώρισε άπέξω γραμμένο τ' όνομά του με τό γρασικό χαρακτήρα της πεθαμένης λατοειχτης του. — Αυτός ο φάκελλος, τού έζήγησε ο συμβολαιογράφος, όίσκειται κατατεθειμένος στο συμβολαιογραφείο μας από τό 1913... Ύπάρχει ρητή έντολή να δοθή στή χέρια σας, άν κάποτε γυρίζατε...

Με χέρια που τρέμανε, ο τσακισμένος γέρος έσπασε τά βουλό κέρια. — Και διάσσε: — Και κάποτε γυρίσης, θά με βώης στο γρασοφείο σ' έναν τάφο λουλουδιασμένο, που θά σέ περιμένει και σένα, άγαπημένο μου. Μιά και δέν ήτανε γραφοτό μας να σμιέουμε στή ζωή, σέ ένωθαμε κάτω από την ίδια πλάκα. Έάν πεθάνης θέλω νάρθης στο πλάς μου. Θά περάσουν την πρώ τη νύχτα τούς ενάμενες οι ψυχές

μας. Έλα, σέ περιμένω...

Όταν ύστερά από λίγους καιρό, μιά μικρή συνοδεία έξεναν άν θούπων — όδλων γιατί συγγενής κανείς δέν άπρεπε... συγγενείς στην τελευταία του κανόθευσε στην Τράπεζα τού κανόθευσε τού Νίκου, κανείς δέν ήξερε ότι ή κηδεία αότή ήτανε λυγιά και γάμος... Ένας γάμος, πού δολοκλιπόθηκε σέ λίγο, όταν διπλα στή λείψανα της άσπασμένης άνασταίθηκε για πάντα τό κορίτσι τού σούζων της, για να περάσουνε μαζί την εύτυχία που θά τούς χάριζε τό αλώνιο άνασταίσεμα κάτω από την ίδια πλάκα τού Νεκροταφείου...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Άρχαία άποφδέγματα

— Όταν έχω σύμμαχο τόν Δία, δέν φοβόμαι κανέναν. (Ευριπίδης) — Καταφύγιο τού πλούσιου είναι τό λυών και καταφύγιο της ελπίς ή φίλια. (Πυθαγόρας) — Ποτέ μην κάνης φίλο σου έναν άνθρωπο άχάριστο. (Μένανδρος) — Ο θυμός τών άγαπημένων λίγουν καιρό βασταεί. (Θαλής) — Όποτε όλα να τ' άκούς, ούτε όλα να τά μαθαίνεις. (Διονύσιος)

— Τό χρυσάφι άνοίγει τά πάντα, άκόμα και τις πόλες τού Αόδη. (Πλουταρχος) — Τεμπέλης δέν είναι ούναος έκείνος που δέν κάνει τίποτα άλλα και εκείνος που ενώ μπορεί, δέν κάνει κάτι καλύτερο. (Σωκράτης) — Οι κακοί ύποκοποι στή πάθ τους όπωσ οι δόδοι στούς κυριους τους. (Διονύσιος)

— Ποσιμώτερο να σέ σπαράξουν τά κοράκια, παρά να πέσης στή χέρια ενός κολάκου. Τά κοράκια τρώνε τό σάμα τού νεκρού ενώ οι κολάκες φθείρουν την ψυχή τών ζωντανών. (Αντισθένης)

— Προτιμώτερο είναι ή πείνα, παρά ο άδίκος πλούτος. (Ισοκράτης) — Ή μεγάλη πρόκα είναι τό άσπτερο φορτίο που μπορεί να σηκώση ένας άνδρας. (Αντιφώνης)

ΟΙ ΚΑΛΟΙ ΤΡΟΠΟΙ Ο ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

Όταν χαιρετάτε άνωτέρους, έσους και φίλους σας, βγάξετε τό καπέλλο σας. Τούς συγγενείς σας όμως και τούς πολύ οικείους σας μπορείτε να τους χαιρετάτε με μιά άπλη κλασι της κεφαλής. Ο χαιρετισμός, ο όποιος γίνεται με ένα άπλο άγγιγμα τού καπέλλου με τό χέρι, δέν θεωρείται κα τόσο ένγενής. — Όποιος περνάει κάτω από ένα παράθυρο, πρέπει να χαιρετήση πρώτος εκείνους που είναι επάνω.

— Τις γυναίκες πρέπει να τις χαιρετάτε πάντοτε, όπουδήποτε κι αν τις βρίσκετε, είτε μόνες, είτε συνοδευόμενες από γνωστό ή άγνωστο σέ σας πρόσωπο. — Τά σεβαστά πρόσωπα και τις γυναίκες να τις χαιρετάτε άπακαλυπτόμενοι δύο - τρία όχημα τα πριν φθάσετε κοντά τους.

— Ή γυναίκα δέν πρέπει να πλησιάζη πρώτη και να χαιρετή με μεγάλο ενδιαφέρον έναν άνδρα, παρά μόνο αν της είναι πολύ οικείος. Μιά κυρία χαιρετά πρώτη άν εκείνος που συναντά είναι νεώτερός της ή κατοχέρας κοινωνικής τάξεως, σ' όποιο φύλο και αν ανήκει.

— Στόν δρόμο χαιρετά κανείς από κοντά μόνο στενούς συγγενείς, με τούς όποιους μπορεί και ν' αλλόξη μερικά λόγια. — Ποτέ δέν πρέπει να σταματά κανείς στο δρόμο ξένους και μάστινα κυρίες.

— Οι κύριες χαιρετούνται με ταξύ τους στο δρόμο με άπλη και σι της κεφαλής, με σφιέμο τού χεριού, ποτέ όμως με άγκαλιάσματα και φίλια.

— Όταν χαιρετά κανείς δέν πρέπει να βίη μόνη την άκρη τού χεριού του, γιατί αότό άπατελεί ένδειξη άδιαφορίας ή περιφροή σέως.

10

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

1

ΜΟΝΤΕΡΝΑ — ύπνoρέτοια —

ΚΩΜΩΔΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Ο Κύριος: 32 ετών
Η Κυρία: 27 ετών.
Μαρία: η υπηρέτρια 23 ετών.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

Κύριος (στην κυρία που μπαίνει λαχανιασμένη). — "Αργήσες!"
Κυρία. — "Άσε με, είμαι κατ' απογοήτευση."
Κύριος. — "Πάλι κατασκοπία;"
Κυρία. — "Ετοίμα όλη την ημέρα για να δω την επόμενη!"
Κύριος. — "Πάλι κατασκοπία;"
Κυρία. — "Ξέρεις ότι η τελευταία μάς έφυγε..."
Κύριος. — "Πάλι μάς έφυγε..."
Κυρία. — "Δεν βόηκα καινούρια καινούσια έπαρτίδα γραφείο. Τι μαρτυρία;"
Κύριος. — "Πάλι τα υπέρ, δέχονται. Θά βάλω μια άγγελια στις εφημερίδες."
Κύριος. — "Είσαι ένας άγγελος!"
Κύριος. — "Όχι, αλλά σ' αγαπώ."

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

("Ενα μήνα μετά την πρώτη")
Κύριος (στη Μαρία που μπαίνει μυστικά). — "Α κορίτσι μου, τι νασά!"
Μαρία (ξερνά). — "Δεν είμαι κορίτσι σας."
Κύριος. — "Θα γίνετε όμως. Θα σας άνοποθω."
Μαρία. — "Από το δομή. Και πόσα θα μου δίνετε;"
Κύριος. — "Εν άναγκη θα φθάσω και τις πέντε γιλιάρδες."
Μαρία. — "Εξή γιλιάρδες."
Κύριος. — "Μά εινε αδύνατο να δώσω τόσα..."
Μαρία. — "Τότε φεύγω."
Κύριος. — "Σταθήτε! Μπορούμε να το συζητήσουμε."
Μαρία. — "Προτιμώ. Η μάλλον καλύτερα να σας πω ένα το δευτερόλεπτο. Θέλω ένα γιλιάρδες το μήνα κι ακόμα κάποιες εβδομάδες το εικοσιπέντε το σενάκι και πεντακάστες για το υπάλληλο. Ισότητα στο φαγητό, έλευθερία στις..."

Η ΤΥΦΛΗ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Από το παράθυρό του ο Άλαιν θαύμαζε ένα χαριτωμένο ξανθό κορίτσι που βρισκόταν στο μπαλκόνι του αντικρινού σπιτιού. Ο ήλιος χούσανε ακόμα περισσότερο τα ξανθά μαλλιά της, που στεφανώναν ένα μελαγχολικό και έκφραση πένθιμο πρόσωπό της. Ο Άλαιν την έλεγε Βεατρίκη γιατί του θυμίζει την αδελφή ηρωίδα του Δαντέ.
"Εν άπογευμα ο νέος συνάντησε την "Βεατρίκη" του στο παρόνο Μοναχό. Περιπατούσε με δειλά και μικρά βήματα ψηλαφώντας το έδαφος μ' ένα μπαστούνι. Ήταν όμως μαζί με μια κυρία που της έμοιαζε, την μητέρα της δίγας άλλο. Οι δυο γυναίκες κάθισαν ύστερα από λίγο σ' ένα παγκάκι. Η πιο ηλικιωμένη άρχισε να πλέκει σιωπηλά, ενώ η νέα γύρισε το πρόσωπό της αλλού για να κρύψει απ' τη μητέρα της τα δάκρυα που κυλούσαν πάνω στα μάγουλά της.

Κύριος. — "Μά εινε φοβερό!... Μαρία. — "Η κυρία άρνείται. Λυπούμαι πολύ γιατί η κυρία μου άρσε και θα ήθελα να μεϊνω..."
Κύριος. — "Ποιός σας ειπε ότι άρνείται;"
Μαρία. — "Και τώρα άκούστε τους κανονισμούς του Συνδικάτου μας. Δεν θα τριβώ πατάματα, δεν θα καθαρίζω τα τζάμια, δεν θα φέρω το κύριο τις ώρες του φαγητού, δεν θα με στέλνετε έξω περισσότερο από δυο φορές την ημέρα, δεν θα με ξυπνάτε πριν από τις δέκα το πρωί, δεν θα μου δίνετε διαταγές με άπαιτο ύφος."
Κύριος. — "Μά τότε τι θα κάνετε;"
Μαρία. — "Όλα εκτός απ' αυτά."
Κύριος (άπελτισμένη). — "Σύνφωνο!"
Μαρία (αυθιχά). — "Και ποιά προσέφετε να μη μου πωλάσετε τις μέρες της εξέδου μου."

Κύριος (δοκίζεται). — "Ποτέ! Μαρία. — "Ούτε να δέχασθε περισσότερα από τέσσερις φορές το μήνα. Οι επισκέψεις εινε σκοτεινά..."
Κύριος. — "Τη δοκίζω."
Μαρία. — "Τότε σας... παίρνω για δοκιμή!"

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

Κύριος. — "Εφερε το μπαούλο της;"
Κύριος. — "Όχι. Ώ! Ξέρεις πόσα άνοποθω!"
Κύριος. — "Θέλει φαίνεται να μας το σκάσει. Μήπως της έκανες τίποτα;"
Κύριος. — "Τίποτα. Στ' όρκιζομαι!... Νάτην. Ενοείται!"
Κύριος. — "Πρόσεξε πώς θα της μιλήσεις. Δέφω όποιασδήποτε θυσία. Πρέπει με κάθε τρόπο να την έμποδίσουμε να φύγει. Μη της άνοποθω τίποτα. Δέφω ό,τι σου ζητήσουν..."
Μαρία. — "Όλα σ' άκούω!"
Κύριος. — "Αναστενάζοντας". — "Σύνφωνο!"

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Κύριος (στην υπηρέτρια). — "Γιατί δεν έφέρατε το μπαούλο σας Μαρία;"
Μαρία. — "Δεν ξέρω αν θα μεϊνω."
Κύριος. — "Μά θέβαια θα μεϊνεται. Είσαι πολύ εύχαριστημένη μαζί σας."
Μαρία. — "Εγώ όμως δεν είμαι."
Κύριος. — "Πώς; Τι σας έκανα; Μήπως κατενόησάν της έμπετοσύνης σας; Μήπως ο κύριος δεν σας φέρθηκε με σεβασμό;"
Μαρία. — "Αλλοιμονο!... Όχι..."
Κύριος. — "Τι θέλατε να πείτε; Μαρία. — "Εινε πολύ λεπτό... Θά σας το πω, άφορ προηγουμένως ουό ύποσχεθήτε πώς δεν θα θυμάστε."
Κύριος. — "Ξέρετε πολύ καλά ότι δεν θυμάω ποτέ."
Μαρία. — "Ε, λοιπόν... να... θέλω τον κύριο."
Κύριος. — "Τόν θέλεις; Δεν

Περίεργος ο Άλαιν, κάθισε κι' εκείνος στο ίδιο παγκάκι και κάτφερε να δει όμορφη για να πιάσει κουβέντα μαζί τους. Έμιασε τότε ότι το κορίτσι είχε τυφλωθεί εξ αιτίας ενός αυτοκινητιστικού δυστυχήματος. Για πάντα. "Ίσως όχι, γιατί ο περίφημος όθαλμο-λόγος που την ένοσηψε, ειχε πει ότι όποτε κάποιος άδύνατος έλπει να ένασθεθί κάποτε το φως της. Δεκαοχτώ χρόνων η Βεατρίκη ήταν το πραγματικό όνειρό της ήταν "Εστέλλα Μορά" — ειχε άναγκασθή να διακόψει τις σπουδές της στο λύκειο, την εποχή ακριβώς που έτοιμαζόταν να πάρη το άπολυτήριο της.
"Ο Άλαιν παρατήρησε τότε ότι δεν άφραζε η νέα να εχάσσει ότι ειχε μάθει και προσέθετε:
— "Η συμφορά σας με συγκι-νει πολύ και παίρνω το θάρρος να σας προσφέρω δωρεάν τις υπηρεσίες μου. Είμαι τελειοφόρος της φιλολογίας και δίνο μαθήματα για να ζήσω. Θά σας παραδίδω μαθήματα και δεν ζητώ από σας παρά να με συστήσετε στους γνωστούς σας."
Η πρότασή του έγινε δεκτή μ'

καταλαβαίνω... Τι θα πη τον θέλεις."
Μαρία. — "Νά, τον θέλω πό-τε-ποτέ... Με καταλαβαίνετε;"
Κύριος. — "Μά αυτό εινε τρομερό! Και έχετε την άδαντροπία να το πείτε σε μένα, την γυναίκα του; Φύγετε!... Φύγετε άμέσως."
Μαρία. — "Όπως θέλετε... φεύγω."
Κύριος (σιγανά). — "Και ο Άλμπερ μου ειπε να ύποχωρήσω σε όλα. (Στη Μαρία). — "Σύνφωνο! Σας δίνω πάντων και σ' αυτό... Σας δίνω την άδεια να φλερτάρετε με τον άνδρα μου..."
Μαρία. — "Α, δεν ειπα αυτό. Δεν έγω καιρό ενό. Έκείνος ποτέ να κάνει την αρχή. Πέστε του το έσείς."
Κύριος. — "Πώς; Ενώ..."
Μαρία. — "Αν δεν δέχασθε, φεύγω."
Κύριος (σιγανά). — "Ο Άλμπερ μου ειπε να τ' άνασθεθί όλα. (Στη Μαρία). — "Καλά, δέχομαι."

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

(Μιά ώρα άνοπότερα)
Κύριος. — "Σε θέλει η Μαρία Άλμπερ. Έδωκε να πιά να την άνασθεθί..."
Κύριος. — "Είσαι τρελλή. Ενώ, μ' αυτόν; Ποτέ!..."
Κύριος. — "Αν μη ειπες να ύποχωρήσω σε όλα; Ποτέ! λολι-πών να κάνωμε κι' αυτή τη θυσία!..."
Κύριος. — "Στενάζει." — "Καλά, καλά, πηνάω!"
Κύριος. — "Είσαι ένας άγγελος, άγάπη μου."

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

("Ενα τέταρτο της ώρας άνοπότερα")
Κύριος (φωγός και άπο-φασιστικός). — "Μαρία έρχομαι να φλερτάρω μαζί σας."
Μαρία. — "Πόσο εύγενής εί-σθε..."
Κύριος. — "Μαρία σας... (η φωνή του πνίγεται)."
Μαρία. — "Τι γαρά! Πόσο καλός εινε ο κύριος!"
Κύριος. — "Ψυχρά." — "Σας ποθα!"
Μαρία. — "Αγάπη μου (όρμα έπάνω του)."
Κύριος. — "Τα χάνει." — "Α, μά σταθήτε!... Όχι, τόσο γρήγορα... Δεν είμαι έτοιμος."
Μαρία. — "Τι κοίμα! Κι' εγώ είμαι τόσο έτοιμη!... Πότε λοιπόν, θα μου δώσετε το πρώτο φι-λί;"
Κύριος. — "Μά δεν ειπε βλαστικός. Μπορούμε να περιμένωμε."
Μαρία. — "Θέλω να τα κανονίσωμε τώρα. Νά όρίσουμε άμέ-σως το πρώτο μας ραντεβού."
Κύριος. — "Απελτισμένος." — "Εστω! Θέλετε το Σάββατο."
Μαρία. — "Όρασι, το Σάβ-βατο... Κάθε Σάββατο..."
Κύριος (που μπαίνει εκείνη τη στιγμή και άκούει την τελευ-ταία φράση). — "Θέε μου! Εινε τρομερό! Εινε φρικτό!... Τι να κάνω όμως; Δεν υπάρχει άλλη λύ-σις... Καμένε μου Άλμπερ! Τι θυσία!..."

ZOZE ZERMAIN

ένθουσιασμό.
Την άλλη μέρα κιόλας ο Άλαιν άρχισε τα μαθήματα. Η μαθήτριά του ήταν προσεκτική και πρθυή.
Η Βεατρίκη — έτοι εξακολου-θούσε να την λέει ο Άλαιν — δεν ήταν μιά ξένη αλλά ειχε και μια καρδιά γεμάτη άνοπότητα. Πλη-κάκι, έπειτα και ευσέθητη, κατα-λάβαινε άμέσως ό,τι της έλεγε ο δάσκαλός της κι' έτρεπε δόκιμη-τη από συγκίνηση όταν τον άκού-γε να άπαγγέλλη την "Οδύσσεια" ή την "Ιλιάδα" ή την βία Κομω-δία. Τόν κυτούσε με τα μεγάλα γαλανά μάτια της. Αλλοιμονο ό-μως! Πίσω απ' αυτά, το φως εί-χε βασίλει.
Συχνά η νέα τον άκούγε γε-μάτη συγκίνηση και τον έσφιγγε με το χέρι της το δικό του. Αυτό έκανε τον Άλαιν να πετά σ' έναν άλλο κόσμο όπου βασίλευαν μονάχα η χαρά και η εύτυχία. Οι δεισιπύ που τον συνέδεαν με τη νέα αυτή γυναικόπουλο άσθενά και πιο δύναστον κι' έτρεφε μέσα του την κρυφή ελπίδα πώς κάποτε θα δέ-χόταν η Βεατρίκη να γίνη σύν-τροφός της ζωής του.

ΕΥΘΥΜΑ

άπρόοπτα

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΟ-ΜΙΣΤΑΣ

Για να υψώσετε τα πόδια σας πηνάινοντας τα νύχια στα στή-θειά τους, ρίξτε τα στο... ταχυδρομείο.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΙΑΣ

Για να ξοίξετε ένα μα-γαζί, δεν εινε άπαραίτητα τα κε-φάλαια... φθάουν λίγα... διαρρη-κτικά εργασία.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΣΥΖΥΓΟΥΣ

"Εάν ένας φίλος σας που παν-τρεύεται σας ζητή να τον σπε-φονάσετε, δεν πρέπει να άοκισθή-τε να του παρασχετε αυτή την εύθυμότητα. Οι καλοί φίλοι βο-θούν πάντα τους φίλους... στην δ υ σ τ υ χ ί α τους."

Κι' ένας άλλος λόγος έκανε τον Άλαιν ν' άρρωσθή με πάθος στην άγάπη αυτή. "Ήξερε, ο δυσ-τυχισμένος ότι το πρόσωπό του ήταν άποκοσμητικό άσχημο. Ποτέ δεν τον προσκαλούσαν στα σαλόνια. Ακόμη και τα παιδιά τον άπέφυναν και άπέκρουαν τα χάδια του. Μια μιά μύτη μεγάλη και πλατιά, με μικρά μάτια, τε-ράστιο σενάιο στραβά στόμα και σενέδον φολανκρός ο Άλαιν, ήταν άποκοσμητικό."
Η συνταροία της Βεατρίκης ήταν λοιπόν νι' αυτόν μια εύτυ-χία. Όχι μόνο δεν λυπόταν για την τυφλότη της, αλλά κατά θέ-θος ήταν εύχαριστημένη που έ-κλεινεν δεν μπορούσε να έβη την ά-σχημία του. Δεν τον έλεπε, πα-ρά μέσα από τα λόγια του και τις πράξεις του. Δεν έδωσε πα-ρά μονάχα την ψυχή του.

Μιά μέρα, τελείως άποσοδόκη-τα, έπεσε εκείνη πρώτη στην άγ-καλιά του και του ειπε πώς τον άνασθεθί. "Όταν συνήλθε κάτω ά-πό την έκπληξη του ο Άλαιν, την άσπασε και την φίλησε. Ήταν η πρώτη φορά που φίλησε γυναί-κα..."
"Ετσι οι δυο νέοι άροσβανιά-στηκαν, γωός η κυρία Μορά να φέρε κανένα έμπίδο. Αντίθετως μάλιστα ήταν εύχαριστημένη, που παρά την κατάσχεση της, η κόρη της μπόρεσε να έβη έναν τόσο καλό σύζυγο."

Ο Άλαιν ζούσε τώρα σε τε-ράστια εύτυχία. Υπήρχε στον κό-σμο μια γυναίκα που άναποσε και που τον άγαπούσε. Έτοιμα-ζόταν πιά να όληση την ήμερα του γάμου, όταν ένα μεσημέρι η Βεα-τρίκη του ειπε χαρούμενα:
— "Άλαιν ένω ένα μεγάλο νέο να σοδ πω. Μέσα σε δεκαπέντε μέρε-δλα θα πάω καλά... Θά μπορώ να βλ έ π ω. Θεέ μου, δεν το λυώω να το πωτέω!"
Ο Άλαιν έγινε κατάχλωμος κι' έμεινε σιωπηλός.
Η Βεατρίκη έφυγε την επομέ-νη για το νοσοκομείο του Νεγύ, όπου έπρόκειτο να ζήσει μερικές μέρες μέσα σε άπόλυτο σκοτάδι. Μια μέρα η κυρία Μοράν γύ-ρισε καταχαρούμενη από το νοσο-κομείο.
— "Χάρητε κι' έσείς μαζί μου, ειπε τον Άλαιν. Το θ α σ μ α έ γ ο ν ι ε !"
— "Όταν δη πώς είμαι, τι έν-τύπωσι, θα της κάνω, φιθύρισε ο Άλαιν. Δεν θα νιώσει κι' εκείνη την ίδια φρίκη, όπως όλος ο κό-σμος;"
— "Μπα! Για έναν άνδρα η ό-μορφιά δεν έχει καμμία σημα-σία! Θέλω να τον παρηγορήη η κυρία Μορά."
Ο Άλαιν όμως σκεπτόταν δια-φορετικά. Προκειμένου να έμνη-ση την φρίκη σ' εκείνη που άνα-ποσε, ποστίμωρε να χαθή για πάντα. Έτσι τουλάσχαυον μπόρο-σε να μεϊνη στην καρδιά της κό-ρης κάτι απ' την άγάπη που έ-νωίωσε κάποτε γι' αυτόν.

Στα βάθη της Αφρικής ζή τώ-ρα κάποιος νέος που δεν γελά-τοτέ του. Υπηρετεί στην Λεγεώ-νη των Ξένων, μα ποτέ δεν κά-νει παρέρ με τους συντρόφους του. Τους άποφωγεί και τον άπο-φωγούν κι' εκείνοι όσο μπο-ρούν... Ο νέος αυτός εινε ο Ά-λαιν..."

ZAN KΩN ΣΤΑΝ

— 'Ο έρωτευμένος βρυκόλακας —

Η ελληνική λογογραφία εινε γεμάτη από τρομερές ιστορίες βρυκόλακων που σηκώθηκαν από τον τάφο τους και έαναγύρισαν στο σπίτι τους ζητώντας από τη γυναίκα τους λίγην έρωτα, λίγη άγάπη.

Ο άείμνηστος καθηγητής του Πανεπιστημίου και σφοδρός λογογ-φός Νικολάος Πολίτης άναφέρει επίσης στη "Λογογραφία" του ένα πληθος παρομοίων περιστατικών.
"Ανθρώποι που πέθαναν με κά-ποιο μεγάλο κρύμα στη ψυχή τους χάρισαν να εξομολογηθούν στις τελευταίες τους στιγμές δοκω-λίσσαν και γύριαν τις νύχτες στα γυνώστα τους μέρη. Έτοιμοι να ριχτούν πάνω στην πρώτη γυναί-κα που θα περνούσε γιά να ης άρπάξουν ένα φίλημα."
Ενετική μ' όλα αυτά εινε και η Ιστορία που θα σας διηγηθώ-με.

Σ' ένα χωριό της Θεσσαλίας, ένας κτηνίατης λίγες μέρες όπε-ρα από το νόμο του ειχε πέσει από το άλογό του σ' ένα γκρεμό και ειχε γίνει κομμάτι.
Την τρίτη μέρα του ένταφια-σμού του η γυναίκα του, δημο-φη και άσοσθη χωριατοπούλα ά-κουσε μια νύχτα το σκυλί της να σκούζη στην αυλή λυπημένα.
Σκούθηκε άήσυχη από το κρεβάτι της, άνοιξε το παράθυ-ρο και κύτταξε να δη τι συμβαί-νει.

Δεν είδε όμως άπολύτως τίπο-τα...
Το σκυλί εξακολουθούσε ως τόσο να ουδάλιζι και μιά μερά-λη νυχτερίδα πετούσε άναέρα μπροστά της.
Παίνι πολυάδη η δυστυχισμένη γυναίκα να ένασκέλειση το παρό-θυρο, η νυχτερίδα μπήκε μέσα στο σπίτι.

Η χήρα δεν έδωσε και μεγά-λη σημασία σ' αυτό.
Στο χωριό ύπνοχαν παλικά-Τούρκικα γαλάσματα, οι νυχτερί-δες ήταν άφθονες και τις ειχαν συνήθειε.
Γύριζε, λοιπόν για να έανα-πλάνισαν, όταν άκουσε στο πλαί-νο δονατίο πατημασιές.
Δεν πρόφασσε να κινήη από τη θέση της και η πόρτα που ουγ-κοινοθόσαν τα δυο δωμάτια ά-νοιξε και παρουσιάστηκε μπροστά της ο μακαοίτης ο άντρας της, κρατώντας στο γέφυ του τ' άγριο-λούλουδα που ειχαν έδωκε στο πέ-ρετό του.
Η κακορρίζκη χήρα πάγωσε από τόν τρόμο της.

— Θανάση! τράυλεις. Τι ζη-τάς έδω; Γιατί σηκώθηκες από το τάφο σου;
"Ο βρυκόλακας, άντι να της ά-παντήση, κάθισε στο κρεβάτι πε-ρί της ένεψε να πιά να καθίση στο πλευρό του.
Στα μάτια της, που γυάλιζαν παράξένα, άστραφε ο πόθος της πιο κολασμένης άνάτης.
"Η γυναίκα του έκανε το σταυ-ρό της και άποκαρτήθηκε μερι-κά βήματα εξαφνίζοντας:"
— "Όχι, όχι... σ' όνομα του Χριστού, σ' έφοκίζω φύγε και γύρισε στον τάφο σου. Φύγε, θά-ναση, και μη με τρομάζεις πε-ρισσότερο. Αν σοδ βασάη την ψυχή κανένα κέλημα που δεν πρό-λαθε να το εξομολογήη, έτοι που χαλαστική άπρόσχητη η ζωή σου θα τρέξω στήν πύλη παπα-λεύτερη τρισάγιο να σου διαδόκη-πάνω στο μνήμα σου, το Θεό να παρακαλέη να σε λυπηθί και να άλαφρώση την ψυχή σου από το βάρος της."
Ο βρυκόλακας γέλασε άπαί-σις.
Αντήχησε η φωνή του πνιχτή, άναγνώρισε. Δεν ήλθε για τρισάγιο κι' εόχες Κατερίνα μου... Ήρθα για σένα, ήρθα να σε, χαρώ και να

σε γλεντήσω που δεν σε χάρηκα ο δύστυχος. Δεν μ' άφισε ο θά-νατος να χαρώ την άγκαλιά σου. Έλα κοντά μου, Κατερίνα, μη με φοβάσαι..."
— Φύγε... Φύγε, μη με τλησιά-ζεις, σε φοβάμαι. Με κάνεις κι' άνατορλιάς."
— Είσαι ο άντρας σου.
— Να, να είσαι πιά νεκρός, θανάση. Τι θέλει ένας νεκρός στον άπάνω κόσμο; Γύρισε στον τάφο σου..."

Σε ποθα γυναικούλα μου... Σε φοβάμαι... με τρομά-ζεις.
Σε τρομάζω!... Σενάς την άγάπη μας; Δεν χάρηκα τον έ-ρωτα ο δύστυχος και γι' αυτό ήρθα άπ'όψε."
— Κάποιο κέλημα θάηης κάνει και βρυκόλακισσες θανάση. Θά προσηνηθώ στο Θεό για σένα... Ο βρυκόλακας άγρίεψε.
Το άχνό πρόσωπό του σκοτεί-νισσε.

Γέλασε άγρια, τρομακτικά.
— Σοδ ειπα, δεν θέλω προσε-υές. Διψώ για έρωτα και γιά χά-δια. Είσαι η γυναίκα μου. Θά ό-ποκούσης. Μ' άκούς τι σοδ λέω; Μη μ' άονίζεις περισσότερο... Μιλώντας έτσι, σηκώθηκε πά-νω και την πηλώσισε μ' άνοιχτη την άγκαλιά του.
"Η δύστυχη γυναίκα θέλησε να εξαφνίση με δεν πρόφτασε.
Της έκλεισε το στόμα μ' ένα παγωμένο φίλι που μύριζε χρώμα τάφου!"
Πάλεψε η δύστυχη να του ξε-φύγη.

Σεφώνισε, ουρλιάξε, δάσθηκε. — Θανάση στ' όνομα του Θεού, σ' έφοκίζω, άφισε με... Ίπουσ-Χριστέ μου!... Μη μ' άγρίεις... Το στόμα σου μύριζε σάπια!... Στάσου μακριά! Παναγία, Παρ-θένα μου, σώσε με!...
Μάταια εφώνιζε.
Μάταια τον παρακαλούσε.
Το κακό του προσπαθούσε να ξε-φύγη απ' το λυσσάλο το τρομε-ρό του άγκάλιασμα.
"Ο βρυκόλακας λές κι' έπαυε-νε τρομερή, υπεράνθρωπη δύναμι-όσο τη φιλούσε."

* Ο κύριος σκοπός του γάμου δεν εινε η εύτυχία των συζύγων.
* Η ίδρυσις μιας οικογενείας, εινε το παιδί. (Άνρ Μπουρνά)
* Ο έρωας μοιάζει με τα πανθόχαι της Ισπανίας, δεν βρίσκει κανείς εκεί παρά ό,τι φέρνει μαζί του. (Άντριέν Έμπράρ)
* Η γυναίκα εινε μια επιστήμη, δεν εινε μια άπόλαυσις. (Σ. Α. Φίλιπ)
* Οι γυναίκες δεν έχουν τίποτα να φοβηθούν απ' αυτούς που μι-λούν. Πρέπει όμως να φοβούνται εκείνους που σιωπούν. (Πιέρ Βολφ)
* Ο άντρας πρέπει ν' άντιμετωπίζη την δημοσία γνώμη, η γυναίκα να όποκίπη σ' αυτήν. (Κα Νέκερ)
* Μη φοβάσθε όταν άκούτε δυο έρωτευμένους να λένε μαλλώνον-τας, πώς θα χωρίσουν. Τότε άκριβώς εινε που καταβάλλουν την με-γαλύτερη προσπάθεια να μη χωρίσουν ποτέ. (Άμπέλ Ερνάν)
* Ο μόνος άσφαλής τρόπος να έγκωμιάσης μια γυναίκα εινε να κακοθυήσης... την αντίηλό της. (Μπ. Σω)
* Η οικογενειακή εύτυχία εινε ο έπιούσιος άρτος της χαράς. (Λαμαρίνιος)
* Όταν είμαστε μ' εκείνους που άγαπούμε, αυτό μάς φτάνει. (Δα Μπουγιέρ)
* Η έρωτευμένη γυναίκα μιλάει για τον άγαπημένο της. Ο έ-ρωτευμένος άνδρας μιλάει για τον έαυτό του. (Ρ. Ντεβιλλέρ)
* Αν τα βλεμματα των άσχημων γυναικών μπορούσαν να σκοτώ-σουν δεν θα ύπήρχε πιά καμμία όμορφη γυναίκα στον κόσμο. (Σατωμπριάν)

Πηνόγος ή άμοιρη γυναίκα.

Έξω τα σκυλιά ουρλιάζαν πένθιμα.
"Νυχτερούλα έκραζαν πάνω ά-πό την στέγη του σπιτιού."
Κι' εκείνος την έσφιγγε στο... στήθος του και τη φιλούσε, όλο τη φιλούσε, με λαχάρα, με δί-ψα με μανία κολασμένη...
"Η Κατερίνα λιποθύμισε. Την άλλη μέρα το πρωί την έβηκαν πλανάσμένη στο κρεβάτι της σε κακή κατάσταση."
Σ' όσους διηγήθηκε τι συνέβη την νύχτα, δεν την πίστεψαν.
Της ειπαν πώς θα ήταν κάποιος κακός όνειρος. Κλαίγοντας η δύ-στυχη γυναίκα, άνοιξε τότε το στήθος της και τους έδειξε τα ση-μάδια από τα φίλια και τα χάδια του βρυκόλακα πάνω στην άσπρη της σάρκα.
Τρομαγμένοι τότε οι χωρικοί, πήραν τον παπά του χωριού, πη-γαν στον τάφο του βρυκόλακα και διάβασαν τρισάγιο. Κι' από την ήμερα αυτή η χήρα ήσυχασε. Δεν εξαφανήθηκε πιά ο δίψασμέ-νος για φίλια και χάδια μακαρί-της...

Η περιποίησης ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΣ

ΟΜΙΛΕΙ Η ΙΑΖΕ ΒΕΡΝΕΡ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΙ ΨΩΜΟ-ΦΑΓΟΙ

Κατά μίαν στατιστικήν, τρώ-τοι στην κατανάληση ψωμιού έρ-χονται οι Δανοί, έπειτα οι "Έλλη-νες", άκολουθούν οι Βέλγοι, οι Γάλλοι, οι "Έλβετοι, οι Γερμανοί, οι Αυστριακοί και τελευταίοι έρ-χονται οι "Άγγλοι."

Η ΚΑΤΑΓΩΓΗ ΤΩΝ ΛΟΥΛΟΥΔΙΩΝ

Η καταγωγή των διαφόρων λουλουδιών και δέντρων εινε η εξής:
Το γαούφαλλο κατάγεται απ' την Ιταλία.
Το κρίνο απ' τη Συρία.
Η τουλίπα απ' την Άσία.
Το γαουμιά απ' τις "Ινδίες."
Ο άσφοδελος καθώς και ο νάρκισσος απ' την Ιταλία.
Η βιολεττά και η άμειώνη κατάγονται απ' την Κελεύνη.
Η όρνιθια, η πορτοκαλιά και οι μαργαρίτες απ' την Κίνα.
Η μωστιά απ' την Άσία.
Η παπαρούνα απ' την Τουρκία.
Το τριφύλλι απ' την Ιταλία.
Το ήλιοστρόφιον απ' το Περού.

ΨΕΥΤΙΚΑ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙΑ

Οι μεγαλύτεροι παραποιηται μαργαριταριών εινε σήμερα οι Κινέζοι.
Ποσάμνη, οι έφευρετικώτατοι αυτοί κτηνιοι κατορθώνουν να κα-τασκευάζουν τόσο τέλεια ψεύτικα μαργαριτάρια που έγγελούν και το πιο εξηρημένο μάτι.

Επιβάλλεται δηλαδή, γενικό καθήκον και έπειδή εινε δύσκολη η έπίσκεψις σε ειδικά λυστι-όγια καλλυντικά που καθαρίζουν το δέρμα με ηλεκτρισμό, σας συ-νιστώ να χρησιμοποίητε μια καλή κρέμα.

Το καθήκον αυτό εινε άπα-ράτητο για το πρόσωπό σας, ό-πως άπαραίτητο εινε και το κα-θήκον του σπιτιού. Όπως το σπίτι, έτσι και το πρόσωπό σας θα φαίνεται, ύστερα από ένα κα-λό καθήκον, πιο καινούριο, πιο λαμπερό. Θά μεταβληθί σε κα-θαρό διαγώνιο και θα άποκτήση ένα φυσικό ρόζ χρώμα.

Για να διατηρήση το δέρμα τη δροσιά του και για να λένετα ό-μορφο, πρέπει το πρόσωπό σας να εινε όθαλ και παγωμένο. Άπορ-υγε λοιπόν το άδύνατο να προσώπου και τους λείκους που σχηματίζονται στα μίλα των πα-ρειών.
"Εί, αυτό τρώτε λίγο και συ-χνά. Πολλή άνάπασι στο κρεβ-βάτι, όσο μπορείτε περισσότερο."
Τέλος να διατηρήσετε την όμορφή του δερμάτος σας, πρε-πει πάντοτε πρώτο κοιμηθήτε, να πλένεθε με άπνυ σαπούνι και να κάνετε ένα έλαφρό μασάζ με κα-λή κρέμα. Δεν υπάρχει πιο ά-σχημο πράγμα από το να παρα-μελήτε το δέρμα σας από το ύ-πνου.
"Η όμορφιά εξαγεινιέται ό-ταν κοιμάσθε."

ΙΑΖΕ ΒΕΡΝΕΡ

100 — Έγώ; Έκανε η Μιχαήλ άγνά. Προτιμώ να πεθάνω με βασανιστήρια, παρά να σε προδώσω. — Στους φιλισταίους! Ξεφώνισε η άμοιρη γυναίκα. — Ναι, άποκρίθηκε αυτός βραχνά. Τόσα χρόνια πολέμησα τους φιλισταίους για την πατρίδα μου. Άλλά ποιά άμοιρή πήρα; Το δίω γιό, το θάνατο. Θα πάω λοιπόν τώρα να ζητήσω άσυλο στους έχθρους του Σαούλ, που κατ' ανάγκην τώρα πια θα είναι φίλοι μου άφου είνε έχθρός μου ο Σαούλ. — Δαβίδ! Έκανε με φρίκη η Μιχαήλ. Δεν θα το κάνης αυτό. Δεν θα το κάνης αυτό... — Το μίσος γεννάει το μίσος, είπε ο Δαβίδ σκοτεινός. — Όχι, όχι! φώναξε άπελλι-σμένη η κοπέλλα. Θα πεθάνω άν μάθω πώς έρχεσαι με το στρατό των φιλισταίων, να πολεμήσης τον πατέρα μου. — Ο ίδιος το θέλησε, είπε ο Δαβίδ, και στη φυσιογνωμία του που ήταν πάντα ελαττωτική και ά-γαθή, το μίσος λίγο-λίγο έδινε μια έκφραση τρομερή. — Θα γίνης πρόσδετη! είπε η Μιχαήλ, τρέμοντας συγκορμη. — Έθλω καί έγώ να ζήσω, ά-ποκρίθηκε ο Δαβίδ. Κάπου πρέ-πει να βρῃ κι' έγώ μία πατρι-δα, άφου η πατρίδα μου με διώ-κνει. — Ο πατέρας μου είνε άρρω-στος, Δαβίδ, το ξέρεις. Ο φό-βος τον παράλει... — Ένα ξέρω, Μιχαήλ, πώς δεν είμαι πια ο παλιός Δαβίδ, το ά-γαθό και άνίδεο παιδί. Τώρα με κυνήγησαν σαν το άγρίμι. Ή ψυ-χή μου έγινε σκληρή και ζητεί έκδοκίσι. — Κι' έγώ, τί θα γίνω, Δα-βίδ; — Την άκούταζε κι' η φυσιογνω-μία του μαλακώσας λιγάκι. — Δε θέλεις νάρθης μαζί μου; ρώτησε. — Όχι! άποκρίθηκε με φρίκη η κοπέλλα. Δε μπορώ να φύγω κυ νηγμένη από το παλάτι και να πάω στους έχθρους του πατέρα μου. — Και τί θα κάνης μόνη, δυ-στυχισμένη; — Εα παλέψω για σένα. Δεν θα ησυχάσω άν δεν άναγκάσω τον πατέρα μου να σε καλέσει πάλι κοντά του, μετανοιωμένος. — Δεν θά γυρίσω. — Θα θρώ τρώπο να σε καλέ-ση και θα γυρίσης, άποκρίθηκε η Μιχαήλ, μοιάς συγκρατώντας τους λυγμούς της. — Τότε πρέπει να χωριστούμε, Μιχαήλ, τώρα. — Ναι, Δαβίδ, πρέπει να χω-ριστούμε... — Την πήρε στην άγκαλιά του. Κυτάταζε τον βαθεία, βαθεία μέ-σα στα μάτια. — Η ματιά της γυναίκας ήταν θαλή από τα δάκρυα, το κορμί της τρεμούλαστού από άπελπισία και άγάπη. Του Δαβίδ η ματιά ήταν στεγνή, σκληρή σχεδόν. — Άγαπήμενε μου, κουμπουρί-σε η Μιχαήλ, βλέπεις, που δεν εί-χε άδικο η μάγισσα που μου πρό-φητε δάκρυα, δάκρυα, δάκρυα; Της φίλησε τα δακρυσιμένα μά-τια. — Δαβίδ, συνέχισε η Μιχαήλ. Δεν έχω τη δύναμη ή δύστυχη να κα-νονίσω τη ζωή σου. Κάνε ό,τι σε φατίση ο Θεός. Μα έχω σου όρε-κίζομαι πώς θα ζῷ μονάχα για σένα μονάχα με τη δική σου θύ-μη. Μόνος σκοπός της ζωής μου θα είναι να σε περιμένω. Μόνο σέ-σθημα μέσα στην καρδιά μου ή άγάπη για σένα. — Τη φίλησε πάλι ο Δαβίδ. — Όρκίσου μου κι' έσύ ψυθύρι-σε η Μιχαήλ. Θα μ' άγαπάς παν-τα; Δε θα με ξεχάσης; — Βασίλειο μου, άποκρίθη-κε ο Δαβίδ. Η καρδιά μου θα είναι πάντα πιστή στη θύμησί σου. Πότε δεν θα ξεχάσω ποτέ άκόμα για μένα. Πότε δεν θα ξεχάσω πώς έπεσε σπάνω μου για να με σώσης από το βέλος του πατέρα σου... — Καί θα μ' άγαπάς παντοί-ως; Δε θ' άγαπήσης όλην; — Δίστασε ο Δαβίδ μια στιγμή. — Έπειτα άποκρίθηκε: — Δέν θ' άγαπήσω ποτέ καμμία όλλην γυναίκα μετά από σένα... Μέσα του κοβός προφέρε τα λόγια αυτά, ο νους του έτρεχε στη Βηθσαβέ. Μα δέν έλαγε ψε-

ματα. Τη Βηθσαβέ την είχε ά-γαπήσει τριν από τη Μιχαήλ. — Τώρα, άγάπη μου, πρέπει να πηγαίνω, είπε η Μιχαήλ άγνά, προ-σπαθώντας να κρύψη τον σπαραγ-μό της. Κι' άν θέληση ο Θεός, πριν περάση πολύς καιρός, θα έλ-βης μνήμηά μου να νυφώσης. Την έκύτταζε βαθεία στα μά-τια. — Μιχαήλ, είπε. Φεύγω με καρ-διά σφυγμένη. Μου φαίνεται πως έλέπω σύννεφα σπάνω από το κε-φάλι του Σαούλ. Το άδικο που μούκανε θα το πληρώση. — Άρπσε το Θεο να τον τιμη-ρήση, είπε γρήγορα η Μιχαήλ. Δεν πρέπει να γίνης έσύ η θεία δική. — Ζησε εύτυχισμένη, άναστημένη μου, είπε ο Δαβίδ. — Και φιλώντας την για τελευ-ταία φορά πήρε γρήγορα το δρό-μο ποδέρνε μακριά, πέρα στα βουνά. — Έμεινε η Μιχαήλ πολλή ώρα να τον κυτάζει με μάτια σθεσμένα. Τα δάκρυα της έτρεχαν θερμά στα μάγουλά της. — Γύρω ο ήλιος έλαμπε σ' όλη του τη δόξα. Μα αυτή νόμιζε πως ή πλάσι σκοτεινιάζε και πώς κά-ποιο σύννεφο βαρύ την κύκλωνε. — Γύρισε τα μάτια της τραυματι-νή. Το ίδιο σύννεφο νόμιζε πως στεκόταν άπειλητικό, πέρα, άπά-νω από το παλάτι. Και τα λόγια του Δαβίδ άντιλαλούσαν άκόμα σ' αυτή της. — Το άδικο που μούκανε, θα το πληρώση. — Ένας παράξενος φάβος την έ-πιασε. "Από πού θα έσοτσες η όρνυ του 'Ιεχωβά; — Κυτάζε πάλι προς το μέρος απ' όπου είχε φύγει ο Δαβίδ. Ο ά-γαπήμενος της είχε εξαφανιστή. Το σύννεφο ήταν πιά μαύρο, σπόν-δρίσκινα προς το μέρος όπου εί-χε τραβήξει ο Δαβίδ. Το σύννε-φο ποδέρλεπε και στη φαντασία της. Μήπως από εκεί δάκρυα ή τιμωρία; — Ένωσε τα χέρια της ίκετευτι-κά και μια προσευχή ανέθηκε στα χείλη της. — Ίεχωβά, κάνε να μην άμαρ-τήση ο Δαβίδ. Κάνε το άδικο να μη μολύνη την άγνή ψυχή του... Και δόσε τη φώτιση στον πατέρα μου να του φερθή με άγάπη. Δώ-σε τη δύναμη σ' έμένα, την πα-πεινή, να μαλακώσω τις άντρικές αυτές καρδιές που έγιναν από το μίσος σκληρές σαν το άτσάλι. — Σταμάτησε πνιγμένη από δά-κρυα. "Άργα ύστερα, πήρε τον δρόμο του γυρισμού. — Ο λαός, που έβλεπε τη βασι-λοπούλα μόνη δακρυσιμένη, με το κεφάλι σκυφτό, στεκόταν με άπο-ρία. Την είχαν ίδη να άνεβαίνει από το βουνό, χαρούμενη, πλάι στον άντρα της. — Στην πόρτα του παλατιού την υποδέχθηκε ο 'Ιαννάθαν. Ήταν χλωμός, και τα χαρακτηριστικά του άλλωιωμένα. — Μιχαήλ, είπε βραχνά. Ο Θεός τάραξε τις φρένες του πατέρα μας. Μαίνεται εναντίον του Δα-βίδ. Το ξέρω πώς θέλησε να τον σκοτώση. Το είπε. Και το χειρό-τερο απ' όλα είνε ότι αυτή τη στιγμή ο Δαβίδ μας είνε άπαραί-τητη. Οι φιλισταίοι πάλι δείχνον-τες άπειλητικοί. Πού είνε ο Δα-βίδ, Μιχαήλ; — Έκρυψε η κοπέλλα το πρόσω-πό της με τα δυο της χέρια. — Ο Δαβίδ άποκρίθηκε... Ο Δαβίδ είνε μακριά. Το χέρι του το δυνατό, δεν θα ύμωθή από τη φορά για να σταματήσει το ρεύ-μα των εχθρών μας. Τοναμά του δεν θ' άντιλαλήσει άνάμεσα στις τάξεις του στρατού μας, φέρνον-τας τη νίκη. Ο Δαβίδ μας έγκα-τέλειψε. Έφυγε, σαν το κυνηγι-μένο άγρίμι, για να σώση τη ζωή του. — Το πρόσωπο του 'Ιαννάθαν σκο-τεινιάσε. — Δέν ξέρεις που πάει; — Δίστασε η Μιχαήλ, κι' έπειτα ά-ποκρίθηκε: — Όχι, δέν ξέρω... — Μια καρδιά σκληρή έπεσε άναμέ-

μάτι ούρανού στην πατρίδα μου; Βηθσαβέ, τρισαγαπημένη, πάλι έσυ με σώσεις. Ναι, γέρο 'Αχι-τόφελ, δέν ήλθες μάταια να με νουθετήσης. Θ' άκούσω τη σεβά-σμη φωνή σου. Ή ζωή μου κι' η εύτυχία μου βρίσκονται κοντά στη Βηθσαβέ. — Γύρισε έπειτα και κύτταζε το στρατόπεδο των φιλισταίων. — Μη χείρεσαι, 'Αγγου, είπε με μάτια άστραφτερά. Δεν θα με ίδης να προστέρω μπροστά σου. Νίκησε άν μπορείς, μόνος σου το λαό μου. — Το θέλημα του για μια στιγμή σκοτεινιάσε. Σκεφθηκε πως σ' αυ-τή τη σύγκρουσι αυτός δέν θα λάβαινε μέρος. Την ώρα που το έθνος του θά πολεμούσε αυτός θα βρισκόταν στην άγκαλιά της άγα-πημένης του. — Ω, Σαούλ, άναστέναζε. 'Ε-σύ το θέλησες έτσι. — Δεν ένοιωθε τώρα καμμία κα-κία μέσα στην ψυχή του για τον βασιλέα. Μονάχα σόκτον. Κάπι σφινγγόταν μέσα του στη θύμησι του 'Ιαννάθαν. Κι' όταν συλλογι-ζόταν τη Μιχαήλ, χαμογελούσε με τρυφερότητα και χωρίς λυπή πεί-ρα. Περμένε να νυφώση κι' έπει-τα πήρε με βήμα χαρούμενο τον δρόμο προς τη Βηθλέμ. — ΠΙΕΤΡΕ Σ ΚΑΙ ΣΤΑΧΤΕ Σ — Χάραζε ή ημέρα, όταν ο Δα-βίδ άντίκρυσε τα βουνά της Βη-θλέμ. Είχε όδοπορήσει πολλές νύχτες και τα πόδια του πονού-σαν. Ήταν λαομαχόμενος και πει-νούσας, γιατί δέν ήταν εύκολο να προμηθευτεί τροφές από τα χω-ριά, από το φόβο μη φανερωθή ποιος είνε και μη τόν βρει, έστω και μακριά, το χέρι του δολο-φίου. — Μ' όλα αυτά ένοιωθε τα 'δια του σπτεράτα. Μια παράξενη γα-νη χύθηκε στην ψυχή του, μόλις άντίκρυσε τα γνώριμα του βουνά. — Κάθισε ο Δαβίδ να ξεστομάσει λιγάκι. Δεν είχε πάρει ούτε άνα-πνοή όλη τη νύχτα. — Τώρα, όταν δά περνούσε κι' αυτές τις κορβέλλες του βουνού, ή Βηθλέμ θα πρόσδε μ' μπροστά του, με τα χαμηλά καθαρά σπι-τάκια της με τους κήπους της τους όλοδρόσους και με το ένα σπύτι, και με τον ένα κήπο που ήταν ο παρθέσιος γι' αυτόν. — Άεσφανα, θυμήθηκε την κιάρα του. Δεν την είχε άποχωρίσται, όλη την όδοπορία. Χαμογέλασε, κι' άρχισε να παίζει τον παι άνα. — Πιμένε σκοπό της Βηθσαβέ. Μια ιδέα τρελλή του πέρασε. Αν ή άνα-πνοή του έλκε κοντά η άναπνοή του; — Αν τον άκούγης; Θα μένη του; — Αν τον άκούγης; Θα πέθανε τάχα από χαρά; — Όχι! Δεν θα πέθανε. Θα πετύδι με μια κραυγή εύτυχίας στην άγκα-λιά του. Και στο τρελλό τους το άγκάλιασμα, θα ξεχνούσαν κι' οι δυο τόνον μνηών δάκρυα, και τόσες άγωνίες. — Άρχισε να παίζει. Νοσταλγι-κός ο ήχος της κιάρας, άκούγος τον θλιμμένο στην έρμηια. Μα, άι και σπαταλούς κάθε τόσο, καμμία φωνή δέν άποκρινόταν στο τραγούδι του. — Χαμογέλασε πάλι. — Τρελλά είπα μέσα του. Τέτοια ώρα η Βηθσαβέ κοιμάται άκό-μα. Με το δολοφονικό μπροστά της κάτω από τις μαύρες της πλε-ίδες, ή παιδούλα όνειρεύεται. Το στήθος της άνεδοικατείνεται ρυθ-μικά κι' απαλά. Το άγέρι μισχο-έοδαί γύρω της... — Σηκώθηκε, νιώθοντας το αίμα του να κολι από τον πόθο να την ίδῃ. Κι' άρχισε να σκαρφαλώνη τις κορβέλλες. — Για μια στιγμή παραξενεύτηκε πώς δέν άκούγε γύρω στα βουνά το γνώριμο ήχο των κουδουνιών. Πώς άργούσαν ν' άνεβάσουν τα παίμνια στο βουνό; — Μα δέν έδωσε σημασία στην παρατηρήσι του αυτή, άπορροφη-μένος όλοτετα από την σκέψη της άναπνοής του. "Έπειτα τα μά-τια του βοδρκώσαν. Θυμήθηκε τους γονει- του, τ' άδελφά του... Τι εύτυχία σ' αυτή τη γωνισία της γής! Πώς, τόνον καιρό δέν την νοσταλγούσε; Πώς τόνον και-ρό βασανίστηκε; — Άνάσινε βαθεία τόν δροσερό αέρα του βουνού. Ή εύτυχία κι' ο πόθος του φούσκωναν το νεανι-κό του στήθος. Άρχισε να τρέ-χη τρελλός πιά από άνυπομονη-γία. — ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ή συνέχεια.

Το άκριντί του Θρασύβουλο ΦΩΤΙΣΜΟΣ — Είσαι ρε βάσανο Σοφί— στο φωτισμό καταστροφή και κάνε οικονομία. 'Ο νόμος τώδε καθαρά: 351 στο ρεύμα δέν χωρά καμμία παρανομία. — Στάπα πολλάκις και σαφώς: Είσαι για μένανε το φως κι' ο πόθος ο κρυφός μου. Μα πρέπει, θέλοντας και μη — το φως, να κάνω οικονο-μική. — και δε σε λέω... "Φως μου" — λοιπόν, φαντάσου τη ζη-μιά, χωρίς αντίρρηση καμμία και λάβε την ύπ' όφει- γιατί μπορεί, για τιμωρί- κανένας ετζεσ' της... — το ρεύμα να μου αψυ- — Για να στά κάνω πιο — λιανά — λιά ζούμε, τότε... σκοτεινά — τα βράδια μ' αήμε... — Και μολοντί σ' άγαπά — θα μ' άναγκάσης να σου — [πώ: — Μου... σκότισες τόν έρω- — [τα! — Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ — Η ΓΥΝΑΙΚΑ — του Χασάν έλ-Γιουσούφ — ΑΦΡΙΚΑΝΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ — 'Ο Χασάν, όπορωπώλης της πλατείας του Πρά- σινου Μινάρ, στέκεται μπροστά στον καθή με σκυμμένο κεφάλι. — Τι θέλεις; τόν ρωτά ο καθής. — Πασά τόν πασάδων και χρυσή σφραγίδα τών φεταράων του 'Αλλάχ. 'Ο πατενίος δούλος της γιγαντοσύνης σου, ο φτωχός βιοπαλαστής Χασάν έλ Γιουσούφ, ζητάει τη τιμωρία της γυ- ναίκας του της Ναχμί. — Θέλεις να τιμωρήσω τη Ναχμί; Σε τί μπορούσε να σου φταίξη μια κοπέλλα σαν τη Ναχμί; — Καθή έρέντη! Μεγάλο κριτή του πιστού λαού της Άραπίας. Ή γυναίκα μου άγαπάει άλ- λον. Θέλω να την χωρίσω. — Τι άποδείξεις έχεις; — Έδώ και τρία φεγγάρια, μάρτυς μου ο 'Αλλάχ, δέν μου είχε γλυκό λογάκι. Δεν μου δέει τη παραμυθία συμπαθείς... — Χασάν έλ Γιουσούφ! Δέχομε ο καθής. Μη ξεχνάς να κυττάς κάπου - κάπου στο καθρέ- φτη! Στην ήλικία που έφθασες, μη γυρεύς πιά χάδια και φιλιά από μια νέα κοπέλλα! — Τι μισή μέρα πολλές φορές, καθή έρέν- τη, της λείπει από το σπύτι. Τι θα πει αυτό; — Θα πη πώς βγαίνει έξω να χαρή λιγάκι- λιακάδα που δέν έχει το ρημάδι το εμπου- ντρούμ που κατοικείς. — Δέχεται όμως και περσέσια. Της κάνουν ρεγάλο και χρυσόφικα. Ναι! Αυτό το δαχτυλί- δι της το χάρισε κάποιος που δέν τόν ξέρω. — Είσαι τρελλός για δέσιμο! Αυτό το δα- χτυλίδι που μου δείχνεις της το χάρισε έγώ. — Όταν άρρώστησε ή γυναίκα μου την παρσά- σθηκε τόσο καλά, που είπα να της το χαρίσω για έμπαξίση. Αλλά ήταν όλα τα φταίξιμα που βρήκες στη Ναχμί; — Αύτά, καθή έρέντη... Και κάτι άλλο ξε- χάσα να σου πώ. Τη νύχτα, όταν κοιμάται, πα- ραμύλαει και φωνάζει ένα όνομα κάποιου άλλου που δέν τόν ξέρω... — Ποιον φωνάζει στα παραμυθιά της; — Φωνάζει ένα όνομα άγνωστο για μένα! — Όμάρ! Όμάρ! — Όμάρ. — Τάξει με κάποιον Όμάρ μπέη. — Κι' έτσι, έκανε εφηνικά ο καθής, και γυ- ρίζοντας προς τόν κλητήρα: — Άς έρθη άμέσως μέσα ή Ναχμί. — Η Ναχμί που περιέμε στο διάδρομο του έκο- νακίου, έμνησε μέσα και έσκυψε εύλαβικά μπροστά στον καθή. — Στους όρισμούς σου, καθή έρέντη, ψιθύ- ρισε. — Κόρη τόν σκύλων! έβροντοφώνησε ο κα- δής. "Ασάνια και κατάνια δέν σε γλυ- τάνουν τώρα από τα νύχια μου! Από πότε, σου σουράδα, μ' άπατάς με τόν Όμάρ μπέη;

Το άκριντί του Θρασύβουλο ΦΩΤΙΣΜΟΣ

Είσαι ρε βάσανο Σοφί— στο φωτισμό καταστροφή και κάνε οικονομία. 'Ο νόμος τώδε καθαρά: 351 στο ρεύμα δέν χωρά καμμία παρανομία.

Στάπα πολλάκις και σαφώς: Είσαι για μένανε το φως κι' ο πόθος ο κρυφός μου. Μα πρέπει, θέλοντας και μη

το φως, να κάνω οικονο-μική.

και δε σε λέω... "Φως μου"

λοιπόν, φαντάσου τη ζη-μιά, χωρίς αντίρρηση καμμία και λάβε την ύπ' όφει- γιατί μπορεί, για τιμωρί- κανένας ετζεσ' της...

το ρεύμα να μου αψυ-

Για να στά κάνω πιο

λιανά

λιά ζούμε, τότε... σκοτεινά

τα βράδια μ' αήμε...

Και μολοντί σ' άγαπά

θα μ' άναγκάσης να σου

[πώ:

Μου... σκότισες τόν έρω-

[τα!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ του Χασάν έλ-Γιουσούφ

ΑΦΡΙΚΑΝΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ — 'Ο Χασάν, όπορωπώλης της πλατείας του Πρά- σινου Μινάρ, στέκεται μπροστά στον καθή με σκυμμένο κεφάλι. — Τι θέλεις; τόν ρωτά ο καθής. — Πασά τόν πασάδων και χρυσή σφραγίδα τών φεταράων του 'Αλλάχ. 'Ο πατενίος δούλος της γιγαντοσύνης σου, ο φτωχός βιοπαλαστής Χασάν έλ Γιουσούφ, ζητάει τη τιμωρία της γυ- ναίκας του της Ναχμί. — Θέλεις να τιμωρήσω τη Ναχμί; Σε τί μπορούσε να σου φταίξη μια κοπέλλα σαν τη Ναχμί; — Καθή έρέντη! Μεγάλο κριτή του πιστού λαού της Άραπίας. Ή γυναίκα μου άγαπάει άλ- λον. Θέλω να την χωρίσω. — Τι άποδείξεις έχεις; — Έδώ και τρία φεγγάρια, μάρτυς μου ο 'Αλλάχ, δέν μου είχε γλυκό λογάκι. Δεν μου δέει τη παραμυθία συμπαθείς... — Χασάν έλ Γιουσούφ! Δέχομε ο καθής. Μη ξεχνάς να κυττάς κάπου - κάπου στο καθρέ- φτη! Στην ήλικία που έφθασες, μη γυρεύς πιά χάδια και φιλιά από μια νέα κοπέλλα! — Τι μισή μέρα πολλές φορές, καθή έρέν- τη, της λείπει από το σπύτι. Τι θα πει αυτό; — Θα πη πώς βγαίνει έξω να χαρή λιγάκι- λιακάδα που δέν έχει το ρημάδι το εμπου- ντρούμ που κατοικείς. — Δέχεται όμως και περσέσια. Της κάνουν ρεγάλο και χρυσόφικα. Ναι! Αυτό το δαχτυλί- δι της το χάρισε κάποιος που δέν τόν ξέρω. — Είσαι τρελλός για δέσιμο! Αυτό το δα- χτυλίδι που μου δείχνεις της το χάρισε έγώ. — Όταν άρρώστησε ή γυναίκα μου την παρσά- σθηκε τόσο καλά, που είπα να της το χαρίσω για έμπαξίση. Αλλά ήταν όλα τα φταίξιμα που βρήκες στη Ναχμί; — Αύτά, καθή έρέντη... Και κάτι άλλο ξε- χάσα να σου πώ. Τη νύχτα, όταν κοιμάται, πα- ραμύλαει και φωνάζει ένα όνομα κάποιου άλλου που δέν τόν ξέρω... — Ποιον φωνάζει στα παραμυθιά της; — Φωνάζει ένα όνομα άγνωστο για μένα! — Όμάρ! Όμάρ! — Όμάρ. — Τάξει με κάποιον Όμάρ μπέη. — Κι' έτσι, έκανε εφηνικά ο καθής, και γυ- ρίζοντας προς τόν κλητήρα: — Άς έρθη άμέσως μέσα ή Ναχμί. — Η Ναχμί που περιέμε στο διάδρομο του έκο- νακίου, έμνησε μέσα και έσκυψε εύλαβικά μπροστά στον καθή. — Στους όρισμούς σου, καθή έρέντη, ψιθύ- ρισε. — Κόρη τόν σκύλων! έβροντοφώνησε ο κα- δής. "Ασάνια και κατάνια δέν σε γλυ- τάνουν τώρα από τα νύχια μου! Από πότε, σου σουράδα, μ' άπατάς με τόν Όμάρ μπέη;

ΧΑΛΒΑΣ ΜΙΑ ΦΟΡΑ ! — Μια νέα φαινή ιδέα πέρασε πάλι στο μυα- λουδάκι της Σουρπουτίσας: — Καραμπέτ, πότε ένήτηκες, γιαβρούμ; — Γιατί μπέ; Χρόνια μου τα μετρήσης; — Όκι άμα γενέτλια τα ένεται. — Τι είνε πάλι αυτό; — Σικ κόσμος νέν κάνει σκόλη του στ' ό- νομα. Γενέτλιος κάνει. Πότε ένήτηκες; — Είκοσι Γενάρη, μάννα μου, είπε ένα φορά. — Η Σουρπουτίσα το έδεσε στο ψυλό μαντήλι. Στις 20 'Ιανουαρίου θα γιόρταζε τα γενέτλια του Καραμπέτ. Το δέ ξέλησε. και έκείνος για να μην την κακοκαρδίση δέν έναντιώθηκε καθόλου. — Γενέτλιος τέλει; Γενέτλιος να ένεται. "Α- μα έξοντος λίγο, Σουρπουτίσα. Σήμερα παρά- ζορι βγαίνει. — Ένα χαλβά τα ένεται και κρασί, τίποτ' άλλο. — Έτσι και άποφασίσθηκε. Οι γνωστοί και φί- λαι του ζεύγους είδοπορήσαν ότι ο κύριος Κι- ραμπέτ θα γιόρταζε την επέτειον των γενεθλί- ων του κατά την 20 'Ιανουαρίου, όταν δε έ- φθασεν ή μέρα εκείνη, όλοι πήραν το δρόμο για το σπύτι του έορταζόντος. — Έτσι μαζώχτηκαν στο πετρε το Καραμπέτ τριάντα τόσα πρόσωπα, προδιατεθειμένα να γλεντήσουν με χαλβά και κρασί μονάχα. — Όταν είδαν ότι οι προσκεκλημένοι ήταν πολ- λοί, έκμαν την παρατήρησι ότι το κρασί δέν θα έφτανε και έστειλαν την ύπηρέτρια με μια νταμάρζινα να φέρη κρασί από κάποια γειτονική ταβέρνα. — Τώρα χαλβά ποιός τα ψήση; ρώτησε τρομοκρατημένος ο Καραμπέτ. — Η Σουρπουτίσα με την χαρακτηριστική της ψυχραιμία άπήνησε: — Έγώ τα ψήνω, Καραμπέτ. "Αίντε έσύ σα- λονί, κέρασμα να ντίνης, κρασί και πορτοκά- λι κι' έγώ γλήγορης χαλβά τα ψήσω στο κου- ζίνα. — Πραγματικά, ο Καραμπέτ άπασχόλησε τόν κόσμο με κέρασματα και πορτοκάλλια κομμένα, ένώ ή Σουρπουτίσα έβασανίζονταν να ψήση το χαλβά. — Έπειδή όμως είδε ότι τα πρόσωπα ήταν πολ- λα, έσκέφθηκε ν' αύξηση τις δόσεις για να γίνη ο χαλβάς πιο άφθονος. — Έβγαλε το καλαμποκάλευρο, το μέλι και έ- να μπουκάλι λάδι άκόμη που βρήκε σ' ένα ρά- ρι. Σε λίγο ο χαλβάς ήταν έτοιμος και τόν σερ- βίρισε μέσα στη φόρμα. — 'Ο Καραμπέτ άνησυχος πρόβαλε το κεφάλι μια στιγμή στην κουζίνα. — Μπουλικο χαλβά ήκανε; ρώτησε. — Μπουλ, μπύλ, Καραμπέτ. — Μα πετρώσαντο μηχανή σου ούλο ίσπίτι βρώμισε, είπε. — "Ε, τί να ένεται; Με ήλεκτρικό πολύ κι- λοβάτος τα κάψανε, μπροστά μου ένεται. Για ζιέρα ήψησα. — Έσύ ήξέρες, Σουρπουτίσα. — Ή ύπηρέτρια κατέφρασε με το κρασί και ο χαλβάς παρουσιάσθηκε στο σαλόνι μέσα στην πιατέλα όλος ζαχαρι και κανέλλα πασπαλισμέ- νος. — Ο κόσμος τόν υποδέχθηκε με φωνές και τραγούδια. — Γεια σου, Σουρπουτίσα, χαλβατζήδαινα, φώναξαν μερικοί. — Το γλυκόμα μοιράσθηκε σε πιατάκια και προσεφέρθη στους καλεσμένους. — Άλλά... φρίκη! — Μόλις το έβαλαν στο στόμα, μια γενική κραυγή διώθηκε: — Άμάν, άμάν, με πετρέλαιο ήψησες μπέ Καραμπέτ; — 'Ο Καραμπέτ έσκυψε, μύρισε, δοκίμασε και έπεσε σε μια καρέκλα. — Ή ύπηρέτρια ήρθε τρεχάτη. — "Αχ, κυρία, είπε, το τελευταίο μπουκάλι που χύσατε ήταν πετρέλαιο. — 'Ο χαλβάς έμεινε στα πιάτα, όσοι δε δο- κίμασαν πήγαν στην κουζίνα να ξεπλύνουν το στόμα τους. — Καλή νύχτα, Καραμπέτ, χρόνια πολλές να ζήσης, να τυμάσαι χαλβά πετρωλάδιος!... το είπαν με γέλια όλοι φεύγοντας. — Μ' έκαψες με πετρώλαιο, Σουρπουτίσα! φώναξε έκείνος στη συμβία του. — ΣΥΛΒΙΟΣ

ΤΟ ΧΡΗΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟ
- Τράβα, τράβα, 'λούλιε' μου φαίνεται πως
έσφηνε υπάτως

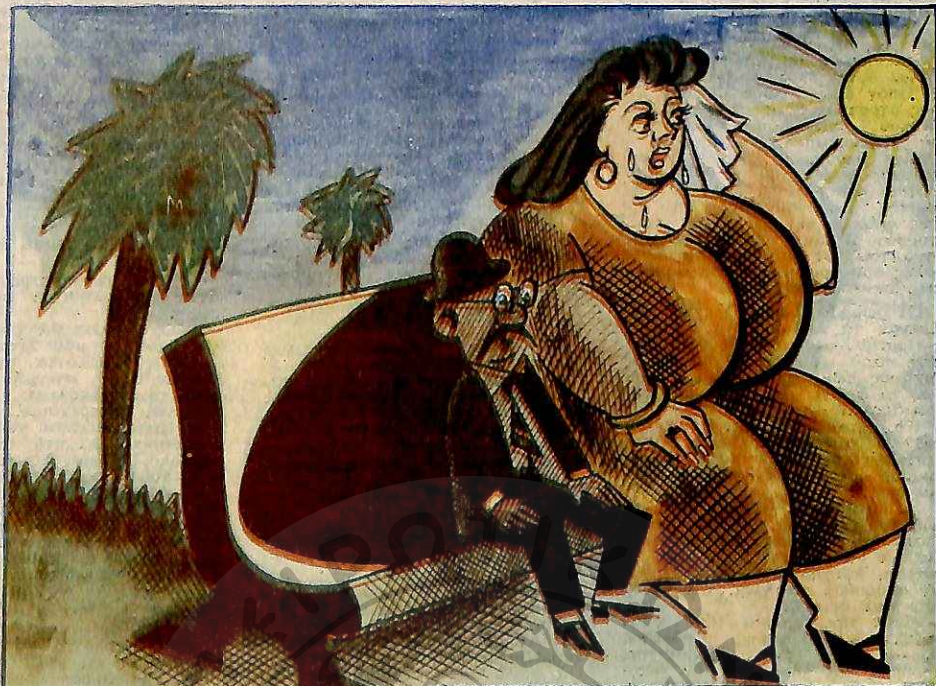
ΤΙ ΤΟΥ ΘΥΜΙΖΕ
ΕΚΕΙΝΟΣ - Το άγαλμα αυτό μου θυμίζει
την υποδοχή που μου έκανε ο πατέ-
ρας σου, όταν πηγα να ζητήσω το
χέρι σου.

Ο ΞΥΛΟΚΟΠΟΣ - Φύγετε απ' αυτού, κυρίες, για-
τί το δέντρο θα πέσει από τη μια στιγμή
στην άλλη!

Ο ΦΥΛΑΚΑΣ - Ο μαυμένος ο
Γιούμπο, είναι τρομερά υγρόφο-
γήμενος!

Η ΧΟΝΤΡΗ ΣΤΗΝ ΑΦΡΙΚΗ
Η ΧΟΝΤΡΗ - Άχ αυτός ο ήλιος!!!
Ο ΣΥΖΥΓΟΣ ΤΗΣ ΧΟΝΤΡΗΣ - Ποιος ήλιος;;;

Η ΜΥΩΣ ΚΥΡΙΑ
Η ΚΥΡΙΑ - Βλέπεις τί συμβαίνει, Μαρία, όταν δεν θυσιάζεις
ταυτίδια το πάτωμα;

Γρήγορα, Μαρία, κρύψε την άνεσδα, γιατί χτύπησαν το
ζουδούνι.